

สารบัญ

จากใจฉบับดี	3
จากนายกสมาคมฯ	3
ความเคลื่อนไหวจากสมาคมฯ	4
สัมภาษณ์พิเศษ	6
พูดพร้อมภาพ	10
บันทึกกลับ (ที่ไม่ลับ)	12
ใครทำอะไร ที่ไหน	14
โน่นนิด นี่หน่อย	15
ชายบุหงาเล่าเรื่อง	16
ข่าวฝาก	17

กองบรรณาธิการที่ปรึกษา น.พ.วีระพล จันทร์ดียิ่ง น.พ.พิเชษฐ อุดมรัตน์ **บรรณาธิการ** น.พ.ธนพันธ์ ชูบุญ

กองบรรณาธิการ พ.ญ.ศิวาภรณ์ อุบลชลเขตต์ น.พ.คมกริช ฐานิสโร น.พ.อนุพงศ์ นิตเรืองจรัส น.พ.รักชาย บุหงาชาติ พ.ญ.ปติพร วคินาบุตร พ.ญ.มลิวลัย ออฟูวงศ์ **ช่างภาพ** ชาญ วาริรัตน์ **ฝ่ายศิลป์** ญาณี บุญมี **รูปเล่ม** ศุจิรัตน์ เรืองเริงกุลฤทธิ์ **พิมพ์** อมร อุไรรัตน์ สุวิทย์ พันธุ์ทอง **ประสานงาน** ศุจิรัตน์ เรืองเริงกุลฤทธิ์

คณะกรรมการสมาคมศิษย์เก่าฯ ที่ปรึกษาสมาคมฯ น.พ.วีระพล จันทร์ดียิ่ง น.พ.พิเชษฐ อุดมรัตน์ น.พ.กอรปฐุชนันต์ ตย์คานนท์ **นายกสมาคมฯ** น.พ.กริษา ธรรมคำภีร์ **กรรมการสมาคมฯ** น.พ.ธวัช ตันติสารศาสน์ น.พ.สมชาย ทั้งไพศาล น.พ.เกียรติศักดิ์ ราชบริรักษ์ พ.ญ.กอบกุล ตั้งสินมั่นคง น.พ.คมกริช ฐานิสโร น.พ.ธนรัตน์ บุญเรือง น.พ.รักชาย บุหงาชาติ น.พ.ธนพันธ์ ชูบุญ น.พ.ปราโมทย์ ทานอุทิศ พ.ญ.ปติพร วคินาบุตร

บรรณาธิการเขียน

ผ่านพ้นปีใหม่มาย่างเรียบเหงามและหดหู่ คงไม่มีใครเถียงผมว่ามันหดหู่จริงๆ หลายคนคงได้มีโอกาสไปร่วมลงแรงช่วยเหลือผู้ประสบภัยในเขต 6 จังหวัดที่ประสบภัยกันหลายครั้ง หลายคนแม้ไม่ได้ไปร่วมลงแรง แต่ก็ได้คอยอำนวยความสะดวกอยู่ที่ใน ม.อ. ไม่ว่าจะเป็นผู้ดูแลคนเจ็บที่ถูกส่งตัวมา หรือเป็นผู้ประสานงานด้านต่างๆ หรือแม้กระทั่งคอยให้กำลังใจ เป็นอันว่าทุกคนล้วนมีส่วนร่วมในเหตุการณ์นี้ไม่มากก็น้อย

เมื่อวันที่ 29 ม.ค. 48 เราได้เดินทางไปประชุมสมาคมศิษย์เก่าฯ ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามด้วยงานเลี้ยงสังสรรค์ พบปะกันฉันท์เพื่อน พี่ น้อง ในงานเลี้ยง พี่ๆ ของผมหลายคนพูดถึงเรื่องงานเลี้ยงสังสรรค์ของสมาคมหรือที่รู้จักกันในงานชื่อว่า **Home Coming Night** ที่จะจัดพ่วงกับงานประชุมวิชาการประจำปีของเรา หลายคนได้เปรยออกมาว่า เมื่อก่อนไม่ค่อยน่าสนใจ ส่วนใหญ่ถ้าไม่ใช่รุ่นตัวเองเป็นเจ้าของก็ไม่ค่อยได้ไปร่วมงาน แต่ผมอยากให้คนที่ไปบ่อยๆ ลองสังเกตดูสิครับ ว่าเดี๋ยวนี้งานจัดได้ดีขึ้นเรื่อยๆ มีสีสัน สนุกไม่น่าเบื่อ ผมต้องขอยกความดีทั้งหมดให้กับหัวเรียวหัวแรงทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นพี่คมกริช (ที่ตอนนี้ไปเป็นกำลังสำคัญอยู่ที่ รพ. กรุงเทพ-หาดใหญ่ แล้ว) อ.วีระพล และ อ.กริษา ยิ่งมาช่วง 2 ปีหลังนี้ยิ่งสนุกมากขึ้นอีก ไม่ว่าจะจัดเป็นงาน **Cowboy night** ดังที่ทุกท่านได้เห็นภาพในฉบับที่แล้ว ผมอยากขอเชิญชวนพี่ๆ น้องๆ ทุกคนที่เป็นศิษย์เก่า ม.อ. ทุกคน ให้ช่วยไปร่วมงานกันมากๆ ตั้งปฏิทินประจำปีไว้เลยนะครับ ทุกเดือนแปด (ปีสากล) กลางเดือน เราจะไปร่วมงานกัน คิดเสียว่า "ไปงานบุญเดือนแปด" (เดือนสิบเขาชิงเปรตกัน เดือนแปดลูกพระบิดาไปชิงบอจารย์ และเพื่อนฝูงแทน) น่าสนใจไหมครับ **งานเดือนแปด**

จากใจคนบดี

รองศาสตราจารย์นายแพทย์กิตติ ลิ้มอภิชาติ
คณบดีคณะแพทยศาสตร์

เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2547 ซึ่งเป็นวันพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สำหรับปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีผู้สำเร็จการศึกษารวม 124 คน แพทยศาสตรบัณฑิตรุ่นนี้เป็นรุ่นแรกของหลักสูตร PBL ของคณะแพทยศาสตร์ และนับเป็นแพทยศาสตรบัณฑิตหลักสูตร PBL รุ่นแรกของประเทศไทย พวกเราขอแสดงความยินดีและต้อนรับสมาชิกใหม่ (หมอ ม.อ. รุ่น 26)

สถานการณ์ 3 จังหวัดภาคใต้ เป็นเรื่องที่น่ากังวลและเป็นห่วงอย่างยิ่ง มีศิษย์เก่าจำนวนมากที่ปฏิบัติงานในพื้นที่อย่างเสียสละยิ่ง ในสนามรบมีแพทย์ทหารที่ทำหน้าที่ดูแลรักษาพยาบาล ด้วยความก้าวท้าวร่วมกับทหารรบ ถึงแม้ว่าพวกเราจะไม่ใช่วีรบุรุษ แต่ผมก็เชื่อมั่นว่าพวกเราทุกคนมีความเสียสละและกล้าหาญ น่าชมเชยอย่างยิ่งเช่นเดียวกัน คณะแพทยศาสตร์ขอส่งกำลังใจและขอบคุณอย่างจริงใจแทนผู้ป่วย ซึ่งต้องพึ่งพาและฝากความหวังไว้กับคุณหมอทุกท่านในพื้นที่อย่างยิ่ง ขอให้ทุกท่านปลอดภัยจากภัยอันตรายทั้งปวง และขอให้สถานการณ์ต่างๆ คลี่คลายไปในทางที่ดีโดยเร็ว

จากนายกสมาคมฯ

รองศาสตราจารย์นายแพทย์กรีธา ธรรมดํากีร์
นายกสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์

สวัสดีเพื่อนสมาชิกสมาคมศิษย์เก่าฯ

ผมหวังว่าเพื่อนๆ คงได้ติดตามข่าวของคณะแพทยศาสตร์จากสื่อต่างๆ รวมทั้งสารจากสมาคมศิษย์เก่าฯ อยู่เป็นประจำ ที่คณะแพทยศาสตร์ของเราที่มีการเปลี่ยนแปลงไปมาก ผมอยากให้ศิษย์เก่าได้กลับมาเยี่ยมคณะฯ บ้าง ในปีนี้ก็จะมีการประชุมวิชาการคณะฯ ในระหว่างวันที่ 17 - 19 สิงหาคม และสมาคมฯ ก็จะจัดงาน Home Coming Night เป็นประจำทุกปี ผมก็ถือโอกาสชวนเพื่อนๆ มาในงานให้มากๆ ปีนี้รุ่น 7, 17 และ 27 เป็นเจ้าภาพ โดยมีกรรมการสมาคมเป็นแกนกลางในการจัดงาน ผมหวังว่าจะได้พบกับเพื่อนๆ โดยเฉพาะเพื่อนที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ตรัง สุราษฎร์ธานี และกรุงเทพฯ ที่สมาคมศิษย์เก่าสัญจรไปเยี่ยมเยียนและเพื่อนๆ สัญญาว่าจะกลับมาเยี่ยมบ้านในปีนี้

นอกจากงานดังกล่าวแล้ว ปีนี้สมาคมฯ ได้ร่วมกับภาควิชาศัลยศาสตร์จัดงานมุทิตาจิตให้อาจารย์ประเสริฐ วศินานุกร เนื่องจากอาจารย์จะเกษียณอายุราชการในปี นี้ กำหนดจัดงานประมาณกลางเดือนกันยายนปี นี้ รายละเอียดจะแจ้งให้ทราบอีกครั้ง สำหรับเพื่อนสมาชิกที่ต้องการติดต่อประสานงานกับทางคณะฯ หรือโรงพยาบาล แล้วมีปัญหาติดขัดจะให้ทางสมาคมฯ ช่วยประสานงานกรุณาส่งข่าวมาที่สมาคมฯ เรายินดีที่จะดูแลให้เสมอครับ ผมอยากให้พี่น้องแพทยศาสตร์ ม.อ. มีความผูกพันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันตลอดไป

สุดท้ายนี้ผมต้องขอโทษด้วยที่ Website ของสมาคมฯ ยังไม่เรียบร้อยทำให้การติดต่อไม่ค่อยสะดวก สำหรับเพื่อนที่ไม่ค่อยไม่ได้รับสารศิษย์เก่าฯ ขอให้ส่งชื่อและที่อยู่มาที่สมาคมฯ เพื่อเราจะได้ปรับปรุงฐานข้อมูลต่อไป

ความเคลื่อนไหว จาก สมาคม

หน้าร้อนผ่านไปหมดๆ ก็เข้าหน้าฝนกันอีกแล้วนะ ครับ ร้อนนี้ที่เพิ่งผ่านไปก็ร้อนเสียจริง อากาศทางใต้ความทรมาณ จากความร้อนยังไม่มาก ด้วยว่ามีความชื้นที่พัดโบกจากสองฝั่ง ทะเลของทะเลจีนใต้กับทะเลอันดามันมาคลายความอบอ้าวไปได้ บ้าง แต่หากเป็นอากาศร้อนทางเหนือ กลางวันแทบไม่มีลมพัด แดดส่องตรงทั้งวันจะหาเมฆให้ช่วยบังไอพระอาทิตย์บ้างก็ไม่มี อากาศจึงค่อนข้างแห้ง ใครอยู่ภาคเหนือช่วงนี้จะเข้าใจดี

29 มกราคม 2548 ที่ผ่านมาก ทางสมาคมศิษย์เก่าฯ ได้จัดประชุมกรรมการสมาคมฯ ขึ้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี เมือง ร้อยเอกราช งามอร้อย มีศิษย์เก่าในละแวกใกล้เคียงมาร่วมงานกัน คับคั่ง งานนี้ทางนายกสมาคมฯ คุณหมอมกรวิภา คงคูไปกับท่าน อดีตนายก คุณหมอมวีระพล และคณะกรรมการสมาคมฯ ไป เยี่ยมเยียนเพื่อนแพทย์ การเผยแพร่ความรู้ทางวิชาการครั้งนี้มี การบรรยายเรื่อง **Sexual Dysfunction** โดยคุณหมอมวีระพล และคุณหมอมชนพันธ์ ในแง่มุมต่างๆ ได้รับความสนใจจากผู้เข้าร่วมเป็นอันมาก ช่วงกลางคืนก็เป็นการรับประทานอาหารร่วมกัน และสังสรรค์เล็กๆ น้อยๆ ประสาพี่น้องคณะแพทย์

ช่วงหลังสงกรานต์ **30 เมษายน 2548** นี้ ก็มีอีกงาน นะครับ คราวนี้สมาคมศิษย์เก่าฯ ขึ้นไปจัดงานเลี้ยงชุมนุมศิษย์ เก่า ที่กรุงเทพฯ คาดว่าคงมากันอย่างอุ่นหนาฝาคั่งเช่นเดียวกับ ปีก่อนๆ คณะกรรมการสมาคมฯ ก็หวังพบปะกับเหล่าศิษย์เก่าเรา มากๆ ในงาน ส่วนทางภาคอื่นๆ อาจมีการประชุมนัดหมายไป พบปะกันในโอกาสหน้า

ปีนี้น่า **Home Coming Night** ในงานประชุม วิชาการคณะแพทย์ประจำปี **2548** ช่วงเดือนสิงหาคม เป็นงาน ใหญ่อีกงานที่ทางกรรมการฯ กำลังเตรียมงานกัน ปีนี้จะมีการ เลือกตั้งกรรมการสมาคมฯ ชุดใหม่ด้วยนะครับ พี่น้องคนใดต้อง การช่วยงานสมาคมฯ ก็สมัครเข้ามาได้ ทางสมาคมฯ ยินดีต้อนรับ เสมอ

และปีนี้ก็อย่าลืม อาจารย์ประเสริฐของเราเกษียณอายุ ราชการ ศิษย์ที่รักอาจารย์ประเสริฐ และกลุ่มเพื่อนอาจารย์หลาย คน มีแผนจัดตั้งกองทุนนายแพทย์ประเสริฐ วชิรญาณุกร เพื่อทำ ประโยชน์ในการให้ความรู้ และทุนการศึกษาแก่เหล่านักศึกษาหรือ

ผู้ป่วยยากไร้ ท่านใดประสงค์จะบริจาคเงินเข้ากองทุน สามารถ โอนเงินเข้าบัญชีออมทรัพย์ ชื่อบัญชีมูลนิธิโรงพยาบาลสงขลา นครินทร์ ธ.ไทยพาณิชย์ สาขา ม.อ. เลขที่บัญชี **565-2-09777-0** หรือสั่งจ่ายเช็คในนามมูลนิธิโรงพยาบาลสงขลานครินทร์ โดยขอ ให้ส่งสำเนาการโอนเงินมาที่อาจารย์ชูศักดิ์ ปริพัฒนานนท์ ภาค วิชาศัลยศาสตร์ หมายเลขโทรสาร **074-429384** ส่วนงาน มุฑิตาจิต ทางภาควิชาศัลยศาสตร์กับสมาคมศิษย์เก่าฯ จะร่วม กันจัดงานให้อาจารย์ ในวันที่ **10 กันยายน 2548** เวลา **1800-2200** น. โรงแรมเจบี. หาดใหญ่ ก็บอกต่อๆ กันด้วยนะครับ

จบท้ายด้วยคำคมของมหาตมะ คานธี “แม่พระธรณี มีให้เราเพียงพอสำหรับความต้องการทุกอย่าง แต่ไม่พอสำหรับ ความโลภของเรา” สวัสดิ์...

บรรณาการ

งานสังสรรค์ศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. ณ จังหวัดสุราษฎร์ธานี

สัมภาษณ์พิเศษ :: ศิษย์เก่านอกทำเนียบ ::

โดย น.พ.ธนพันธ์ ชูบุญ

ปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิตคงเป็นเป้าหมายสูงสุดของหลายคนที่สอบเข้ามาเรียนต่อในคณะนี้ แต่ในเบื้องลึกและเบื้องหลังของแต่ละคนมีที่มาแตกต่างกัน บางคนอยากเป็นหมอที่สุด ในขณะที่บางคนพ่อแม่อยากให้เรียน บางคนถึงอยากจะทำอาชีพด้วยใจรัก อย่างไรก็ตามไม่มีใครสามารถไปได้จนจบเหมือนเพื่อนๆ คนอื่นๆ บางคนมีความสามารถสูง สามารถเรียนจนจบทุกๆ ที่ไม่เคยคิดอยากจะทำอาชีพแพทย์เลยแม้แต่น้อย แต่คงจะปฏิเสธไม่ได้ว่า หนึ่งในจำนวนคนที่ไม่มีใครไม่ชอบที่จะเรียนต่อสาขาแพทย์ สามารถทะลุกำแพงเกียรติยศที่ใครต่อใครสร้างให้ ออกมาสู่โลกที่ตัวเองต้องการจะอยู่ ต้องการที่จะใช้ชีวิตกับสาขาวิชาชีพที่ตัวเองใฝ่ฝัน ศาสตราจารย์เก่าฯ ฉบับนี้จึงอยากจะนำเสนอเรื่องราวของคนสองคน ที่ได้หันเปลี่ยนชีวิตของตน จากการเป็นนักศึกษาแพทย์ ออกไปเรียนสาขาอื่นตามที่ตัวเองต้องการ ศิษย์เก่าเหล่านี้ต่างก็เป็นเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ของพวกเราทั้งนั้น แต่ทว่าหลายคนนั้นขาดหายไปจากระบบของคณะแพทย์ไปเลย ด้วยความคิดถึงเพื่อนเก่า ป้ายเก่าๆ ของวันหนึ่ง ผมจึงขบขันไปอำเภอหนองม่อมเพื่อพบ “ศิษย์เก่านอกทำเนียบ” ที่ออกจากรั้วคณะแพทย์มาได้ประมาณ 14 ปีแล้ว เรามาคุยกันครับว่า ชีวิตเขาในวันนี้เป็นเช่นไร

อำเภอหนองม่อม เป็นอำเภอหนึ่งที่อยู่ติดกับอำเภอนาดใหญ่ จากสี่แยกหนองม่อมเราเลี้ยวขวาเข้าไปอีกประมาณ 6 กิโลเมตร ก็ถึงบ้านของยุ่งยุทธ สกูลหรั่ง บ้านปูนชั้นเดียวที่ร่มรื่นไปด้วยกิ่งก้านของต้นจำปาตะ ด้านขวาของตัวบ้านเป็นโรงแยกไข่ไก่ ด้านหลังบ้านเป็นโรงเรือนเลี้ยงไก่ไข่จำนวน 2 โรงเรือน มีไก่ประมาณกว่าสองพันตัว ไข่แล้ว เรามาที่บ้านเกษตรกร ผู้เลี้ยงไก่ไข่นี้เอง

สารา : ตอนนั้นคิดยังไง ทำไมจึงเลือกสอบเข้าเรียนต่อในคณะแพทย์ ที่ ม.อ.

ยุ่งยุทธ : เกิดจากหลายความคิด ตอนนั้นสอบเอ็นท์ตรง คณะแพทย์เป็นคณะยอดฮิต คนที่สอบเข้าเรียนได้ต้องเป็นคนเก่ง ตอน

นั้นผมก็ไม่ถึงกับเก่งมาก ผลการเรียนปานกลาง เกรดเฉลี่ยตอนเรียน ม.ปลาย ยังไม่ถึง 3 ด้วยซ้ำ แต่ยังไงก็ลองสอบดู จำได้ว่าตอนนั้นสอบเข้าเรียนเป็น นศพ. ปี พ.ศ. 2533 เป็นรุ่นที่ 18

สารา : เคยถามตัวเองไหมว่า ชอบเรียนอะไรจริงๆ ในชีวิต
ยุ่งยุทธ : ก็ถามตัวเองอยู่บ่อยเหมือนกันนะ สิ่งเกิดจากการที่ตัวเองจะเปลี่ยนงานก่อนข้างบ่อยมาก และเป็นงานที่ฝึกแนวจากที่เรียนมา เหมือนกับการตัดสินใจเลือกเรียนหมอของผม ก่อนที่จะเลือกเรียนยังไม่ได้คิดเหมือนกันว่าจบมาแล้วชีวิตจะเป็นไปอย่างไร เพียงแต่สนใจเกี่ยวกับเรื่องราวของร่างกายคน และคิดว่าการศึกษาหมอน่าจะหาคำตอบตรงนี้ได้

สารา : แล้วตอนที่เรียนมีปัญหาอะไรบ้าง

ยุ่งยุทธ : ตอนที่เรียนก็มีปัญหาเหมือนกัน เพราะเรียนหนักมากคิดว่าจบมาก็จะทำงานหนักเหมือนกัน สิ่งเกิดเห็นได้จากหมอที่จบแล้วที่ทำงานในโรงพยาบาล เขาทำงานหนักกันตลอด เรียนก็หนัก ทำงานก็เหนื่อย อนาคตคงจะแย่ เลยคิดว่ารีบเปลี่ยนเส้นทางซะก่อนที่มันจะนานเกินไป ผมตัดสินใจลาออกไปปี 2 เทอม 2 ตอนนั้นเรียนไปประมาณครึ่งเทอมแล้ว มาคิดย้อนหลังตอนนี้ ผมก็คิดว่าเราคงคิดไม่ผิดและไม่เสียใจหรือเสียายที่ลาออกมา

สารา : คิดอยู่นานไหม

ยุ่งยุทธ : นานเป็นเดือนเลย โชคดีที่พ่อแม่ไม่ขัดข้อง ค่าแล้วแต่เรา จะเรียนอะไรก็ไม่บังคับ โชคดีที่ผมสามารถสอบเข้าใหม่ได้ด้วย ผมทราบผลเอ็นท์ใหม่ก่อนที่จะลาออก มันน่าจะทำให้ที่บ้านสบายใจขึ้น

สารา : ไปเรียนอะไรต่อครับ

ยุ่งยุทธ : ไปเรียนต่อในคณะวิศวกรรมศาสตร์ ด้านวิศวกรรมไฟฟ้ากำลัง จากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จบมาก็ทำงานในด้านอุตสาหกรรมอยู่ 2 ปี ในระยะเวลา 2 ปี ก็เปลี่ยนงานมา 3 บริษัท ผมผ่านการทำงานมาหลายอย่างเลยนะ

“น่าจะมีหลักสูตรให้นักเรียนที่สนใจจะเรียนแพทย์มาทดลองเรียนดูก่อน ว่าเค้าชอบจริงๆ หรือไม่ เค้าจะได้มีโอกาสเห็น ได้สังเกตดูว่าอาชีพหมอมันเข้าได้กับความ ต้องการส่วนตัวหรือไม่ ดีกว่าต้องมาลองโดยการเรียนก่อน จึงจะเริ่มรู้จักตัวเอง”

เป็นพ่อค้าขายของส่งแถวคลองถม แถวลำเพ็ญ คงเป็นเพราะนิสัย ของผมที่เป็นลูกจ้างคนอื่นเค้าไม่เป็น เวลาทำงานมันไม่คุ้มค่ากับค่า จ้างที่ได้รับมา ตอนที่ทำงานค้าของส่งจึงทำให้ทราบว่า การเป็นเจ้าของ ธุรกิจทำให้เรามีรายได้ดีกว่าการเป็นลูกจ้างที่ได้มาแค่ค่าครองชีพ เท่านั้น ตอนที่หันมาเลี้ยงไก่ไข่และปลูกยางพารา และขณะเดียวกันนั้นก็ป็นนักลงทุนในตลาดหุ้นด้วย

สารา : เป็นเกษตรกรรมนี้ลำบากมากไหม

บงยุธ : ก็มีบ้างในช่วงแรกๆ ตอนแรกก็เลี้ยง 100 ตัวก่อน ขาดทุนไปมากเหมือนกัน หลังจากตั้งตัวดีก็เริ่มมีกำไร จึงลงทุนเพิ่มเติม ตอนนั้นก็ไก่ประมาณ 2,000 ตัว รายได้กำลังดี ผมได้ใช้วัน ละประมาณ 1,700 ฟอง หากราคาดีๆ ก็ตกฟองละสองบาทห้าสิบ สตางค์ถึงสามบาท

สารา : ยุทธคิดว่าคนที่ไม่ได้มีใจจะเรียนหมอ แต่หันเรียนไปจนจบ จะมีปัญหาบ้างหรือเปล่า

บงยุธ : อาจจะมีนะ ตอนที่ผมเรียนอยู่ก็มีหลายคนนะที่ไม่ชอบ อ่านหนังสือเอ็นท์ใหม่ด้วยกันนะ แต่ไม่มาเอ็นท์ ทนเรียนไปเรื่อยๆ จนจบ พอจบไปทำงาน เค้าก็คงไม่มีจิตใจทุ่มเทเท่าที่ควร แต่นี่ก็เป็นเพียงความคิดเห็นส่วนตัวนะครับ ผมว่าจริงๆ น่าจะมีหลักสูตร ให้นักเรียนที่สนใจจะเรียนแพทย์มาทดลองเรียนดูก่อน ว่าเค้าชอบจริงๆ หรือไม่ เค้าจะได้มีโอกาสเห็น ได้สังเกตดูว่าอาชีพหมอมัน เข้าได้กับความ ต้องการส่วนตัวหรือไม่ ดีกว่าต้องมาลองโดยการ เรียนก่อน จึงจะเริ่มรู้จักตัวเอง

สารา : อ้อ...ก็มีครับ ตอนที่ทางสโมสรนักศึกษาแพทย์มีโครงการ “เพาะกล้าหมอใหม่” ให้นักเรียน ม.ปลาย มาเข้าค่ายศึกษาชีวิต ของแพทย์ เป็นค่ายที่ติดตลาดมากครับ ต้องมีการสอบแข่งขัน ก่อนเข้าค่ายด้วย

สารา : ทราบมาว่าตอนนี้เพิ่งมีลูกคนแรก

บงยุธ : ลูกสาวครับ อายุ 8 เดือนแล้ว ได้ข่าวว่าเพื่อนๆ ในรุ่นก็มีลูกกันแล้วหลายคน คิดถึงเพื่อนๆ เหมือนกัน แต่คงเจอกันยาก หน่อย เพราะอยู่กันคนละวงการคนละสายงาน แต่ละคนต่างก็มี ภาระ ตอนที่เรียนอยู่ก็ประทับใจเพื่อนๆ ทุกคนเป็นมิตรที่ดี

ผมจบคำลัมภาชนิในบายนันและบอกลาเพื่อน ผู้ซึ่ง จากกันมากกว่า 14 ปี รู้สึกดีใจที่พบเพื่อนเก่า ในใจหวังไว้ว่าใน อนาคตเพื่อนของผมคนนั้นคงจะมีความสุขกับการเป็นเจ้านายของ ตัวเอง ก่อนกลับผมยังได้หัวงูใส่ไข่ไก่เบอร์ศูนย์กลับไปฝากลูก และภรรยาที่บ้านอีกหลายฟอง

อีกสามวันต่อมาผมได้ติดต่อไปยังศิษย์เก่านอกทำเนียบ คนหนึ่ง คนนี้ได้เห็นชีวิตของการเป็นนักศึกษาแพทย์อย่างมีจุด มุ่งหมาย ตอนนี้เป็นใหญ่เป็นโตอยู่ในร้านขายแก๊ส ตอนนั้นผมก็ คิดว่าเป็นถ้าแก่ร้านขายแก๊สธรรมดาคนหนึ่ง แต่เมื่อได้นัดพบ อย่างเป็นเรื่องเป็นราวแล้วก็พบว่า แก๊สที่ขายนั้นกลับกลายเป็น TIG หลายคนคงร้องอ๋อเนอะครับ พวกเราเป็นหมอมองรู้จักแก๊สจาก บริษัทนี้ดี เรามารู้จักเขาคันนั้นกันดีกว่า

สารา : สวัสดีครับ

อภิรักษ์ : สวัสดีครับ พี่ชื่ออภิรักษ์ ศรีสมานวุฒร์ ชื่อเล่นต่อมครับ ผมเข้าเรียนตอนปี พ.ศ. 2531 เรียนคณะแพทยถึงจบปีที่ 3 กำลัง จะขึ้นปีที่ 4

สารา : ตอนนั้นทำไมจึงเลือกเข้าเรียนต่อในคณะแพทย์ครับ

อภิรักษ์ : คือโดยพื้นฐานเป็นคนค่อนข้างหัวดีครับ (หัวเราะ) เรียน เก่ง ที่จบจากโรงเรียนสาธิต ม.อ. ปัตตานี ตอนนั้นสอบเทียบจบ ม.5 ก็เอ็นทรานซ์ติดคณะเภสัชที่ ม.ช. เพื่อนๆ โดยส่วนใหญ่จะมี ค่านิยมสอบเรียนแพทย์ วิชาะ หรือไม่กี่คณะเภสัช เป็นค่านิยม ของโรงเรียน ไปเรียนได้ปีหนึ่ง แต่เนื่องจากเพื่อนๆ จะอยู่ที่สงขลา กันมาก ก็เลยอยากเอ็นทรานซ์ใหม่อีกครั้งพร้อมเพื่อนๆ ที่จบม.6 ก็เลยได้มาเรียนแพทย์ที่นี้พร้อมกับอีกหลายคนที่ยังมาเรียน ปีนั้น มีหมอสุภากร หมอศรันญา หมอพีระนันท์ หมอวรพจน์ หมอลิต หมอสมเกียรติ ส่วนหมอเจี๊ยบ นี่เรียนสาธิตตอน ม.ต้น ส่วน ม.ปลาย เรียนเตรียมอุดม ก็ได้มาเจอกัน

สารา : รุ่นพี่นี้ เค้าเรียกว่ารุ่นโหนดใช่ใหมครับ

อภิรักษ์ : ใช่ครับ สมัยก่อนจะไม่ค่อยเข้าห้องเรียนกัน กลางคืนก็ จะเล่นไพ่ กินเหล้า เฮฮากัน ที่เคยไปติดกับเค้าก็มีเด็กวิเศษกับเด็ก ทรัพย์ฯ ตอนนั้นจำได้ว่ากลับมาจากกินเหล้า กำลังจะขึ้นหอบินหลา ชาย ก็มีเด็กทรัพย์ฯ ขับรถมอเตอร์ไซด์ผ่านมาก็ตะโกนแจก (ถั่ว) จริงๆ พี่ไม่ชอบยุ่งกับคนอื่น แต่ก็ไม่ชอบให้ใครมายุ่ง เรายังไม่ยอม เลยไปชวนหมอปฐมซึ่งเรียนรุ่นเดียวกับพี่ ก็ไปหากันนะว่ามันเป็น ใคร ทารถมอเตอร์ไซด์ พอดีไปเจอและจำหน้าได้ เลยบอกว่า ถ้าเนจริงก็ให้มาที่หอบินหลา พี่อยู่คนเดียว จะมากันก็ได้ เค้าก็

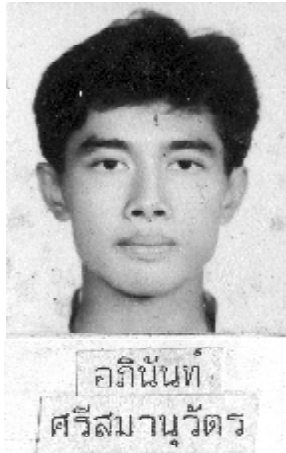

มากขึ้น 10 กว่าคน พี่ก็บอกว่า ใครก็ได้คนที่ตัวใหญ่สุดก็ได้ มา ต่อยกันเลย แค่ว่าเราไม่ได้ พี่เป็นนักกีฬา พี่ต่อยเค้าจนล้ม คิน นั้นเค้าก็ยอม มาอีกวันเค้าจะขอมี้อีก เลยนัดไปต่อยที่แปลง ข้าวโพดคณะทรัพยากรฯ อีก พี่ก็บอกไปว่า บอกเวลามาเลยก็ไม่ง ด้เลยไปเช็คเวลาเรียนก่อน พอติมีรุ่นพี่ของพวกนั้นไปบอกว่า พี่ เป็นนักเลง อย่ามาหาเรื่องพี่ เพราะพี่ไม่ใช่คนจะหาเรื่องใคร แต่ ไม่ชอบให้ใครมาหาเรื่อง พี่ไม่ยอมแน่ๆ พี่เค้ารู้นิสัยเรามาตั้งแต่ สมัยเรียน พวกนั้นก็เลยไม่ยุ่งด้วยอีกเลย ก็มีอีกหลายครั้งครับ มีครั้งหนึ่งแข่งฟุตบอลนัดแรกกับคณะวิศวกรรม หรือทรัพยากรฯ นี่แหละ คือเด็กแพทย์ตอนนั้นจะเล่นฟุตบอลเก่ง แต่คณะเค้าเล่นแรงมาก ฝ่ายเค้าเบียดมากเลย พี่ก็เลยกระโดดเตะก้านคอเลย คนตัว ใหญ่ๆ ฝ่ายเค้าก็พูดว่าเล่นอย่างนี้หาเรื่องหรือ พี่ก็ว่าก็คุณเล่นตะ ะอย่างนี้ ผมก็เตะบ้างสิ เค้าบอกว่าเล่นอย่างนี้จะม่ีเรื่องใหม่ ผมก็ บอกว่าไม่มีปัญหา กรรมการก็เลยแจกใบเหลืองไปทั้งคู่ แต่ทุกคน ที่ม่ีปัญหาด้วยก็จะเป็นเพื่อนกันนะ คือพอเรารู้ว่าจะไรถูกผิดก็ เป็นเพื่อนกัน จึงได้เพื่อนมาหลากหลายจนถึงทุกวันนี้

สาร : แล้วเริ่มคิดถึงเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางเดินของตัวเองเมื่อ ไห่ไร

อภินันท์ : ประมาณปี 3 คือพี่เป็นคนมีเป้าหมายในการดำเนินชีวิต เหมือนเคยตั้งเป้าว่าจะมาเรียนแพทย์ ก็เรียนนะ พี่เป็นคนเรียนพอ ไปได้นะ สอบก็พอไปได้นะ เกรดเฉลี่ยก็ดีตลอด แต่พอมานึกดู ว่าจุดแข็งของเราคืออะไร เราเหมาะกับอะไร พอเรารู้ตัวแล้วก็ถึง เวลาต้องตัดสินใจเปลี่ยนแปลง แต่มีปัญหตรงที่มันไม่่ง่ายนัก คือ เราต้องคุยกับคนที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะครอบครัว พ่อแม่ พี่สาว เค้าก็พูดว่าถ้าเราไม่เรียนต่อในขณะที่เราเรียนได้เนี่ย คนข้างๆ บ้าน ก็จะมีอะไร เอ๊ะ.. เราโดนรีไทร์ เกรหรือเปล่า ทำไม่ไม่เรียนต่อ เค้าก็ก็จะคอยตอบคำถาม ถ้าเราหนักได้ก็หนักขึ้นให้จบ ถ้า จบแล้วค่อยว่ากันอีกทีหนึ่ง ให้มองความสุขของคนหลายๆ คนที่ เป็นญาติจะได้ไม่ต้องไปขายชีหน้าชาวบ้านเค้า แต่พี่ก็กลับคิดอีกมุม หนึ่งว่า จริงๆ แล้วความสุขของคนทั้งคนที่ต้องทำงานที่คิดว่าคงทำ ได้ แต่คิดว่าไม่ม่่าจะประสบความสำเร็จในชีวิต พี่ก็จะยอมถอย กลับ ถอยเพื่อก้าวไปอีกหลายๆ ก้าว ในระยะยาวจะเป็นบทพิสูจน์ ได้ พี่สาวก็ต่อรองอีกว่าอาจจะไม่ส่งให้เรียนเพราะอยากให้เรียนต่อ

พี่ก็บอกว่าไม่เป็นไร เดี่ยวจะหาเงินเรียนเอง พี่รู้ว่าพี่สาวพี่ส่งเสีย อยู่แล้ว ในที่สุดพี่ก็ยอม ก็ถือเป็นจุดพลิกผันในชีวิต ถ้ามว่า ในอายุขณะนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายที่เราเรียนหนังสือปี 3 อยู่ดีๆ ต้องมา ทนกับภาวะกดดัน ทั้งทางบ้าน เพื่อนฝูง เรื่องการเรียนและต้อง มาเรียนกับรุ่นน้อง ถ้าเราผ่านมาได้เราจะได้บทเรียนหลายๆ อย่าง นะ เราใช้ชีวิต เราต้องมี EQ ดี เรียนรู้เรื่องการปรับตัวกับคน หลัง จากที่ผ่านไป ชีวิตเริ่มดีขึ้น ในแง่ที่ว่าเราได้ทำในสิ่งที่เราถนัดและ ชอบ ตอนแรกที่เลือกแพทย์เลือกตามค่านิยม แต่การเลือกครั้งที่ สองเนี่ย เราต้องเลือกให้ดีแล้ว ในช่วงนั้นคนอื่นเขาจะคิดว่า หาก เรียนวิศวกรรมต้องเลือกวิศวกรรมโยธา แต่พี่ไม่เลือก เพราะรู้แล้วว่าเรา เป็นคนทำอะไรที่กว้างๆ ชอบประสานงาน มีปฏิสัมพันธ์กับคนค่อนข้างดี พี่เลือกที่จะรู้เบสิคของวิศวกรรมเหมือนกับเปิดเรียนรู้การว่ายน้ำ นั่นคือทุกอย่างของวิศวกรรม รู้อย่างกว้างๆ และหากจะทำงาน พี่จะ เลือกเป็นฝ่ายขายและการตลาด ทำงานที่ได้ติดต่อกับคน เรียน วิศวกรรมนี้ต่างจากการเรียนแพทย์เยอะมาก แพทย์ต้องมีคะแนน **attitude** ต้องเข้าชั้นเรียน ซึ่งพี่เข้าใจว่าขบวนการหล่อหลอมทาง สังคมแพทย์มันต้องเป็นอย่างนั้น ถ้าเราไม่เปลี่ยนระบบตัวเราเอง เราก็ต้องเปลี่ยนสิ่งแวดล้อม พี่เลือกจะไม่เปลี่ยนระบบของตัวเอง เพราะเรารู้ว่าจุดแข็งของเราคืออะไร เราต้องนำตัวของเราไป อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม เมื่อมาทำงาน **TIG** พี่ไม่ได้เริ่มจาก ศูนย์นะ พอพี่จบปี 3 พี่จะดูว่าองค์กรไหนที่มี **value** ถ้าพี่ไปสมัคร งานเป็นวิศวกรในโรงงาน นั่นไม่ใช่ **value** ของเรา คือเมื่อก่อนก็มี คนแนะนำอย่างนี้ ถ้าไม่อยากเรียนแพทย์ก็ให้เรียนอีกนิดหนึ่ง พอ จบ 4 ปี ก็จะได้วิทยาศาสตร์บัณฑิต แล้วมาเรียนต่อ **MBA** ตอน นั้นค่านิยมเป็นแบบนั้น แต่พี่ไม่ทำตามค่านิยมนะ แต่ที่พี่ถอยครั้ง นั้นะ พี่ถอยเพื่อตั้งใจจะก้าวเดินไปให้ตลอด พี่เรียนวิศวกรรมเพราะ ต้องการไปเบิกทาง ต้องการความรู้พื้นฐาน **engineer** ในบางเรื่อง แต่ทำงานจริงๆ ไม่ใช่วิศวกร แต่ต้องการเติบโตเป็นผู้บริหาร เป้า หมายของพี่คือเป็นผู้บริหาร ต้องการทำธุรกิจและเรื่องของสังคม ก็ เลยมาเลือกบริษัท เลือก **TIG** ซึ่งเป็นบริษัททำแก๊ส มีทั้ง **medical gas** และ **industrial gas** จริงๆ ตอนที่เค้ารับ ทางบริษัทต้องการ คนที่ **senior** มาก แต่ในใบสมัครพี่บอกว่าพี่เรียนแพทย์มาก่อน รู้ ว่าเวลาคุยกับแพทย์ต้องคุยเรื่องอะไรกัน เวลาไปติดต่อเราก็ไม่

ประหม่า เพราะรู้จักเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องกัน เราได้ประสบการณ์ทางนี้มา และบวกกับความรู้อาจารย์กรรม นี่จึงกลายเป็นจุดแข็งของเรา ทำให้พี่ผ่านการคัดเลือก เป็นคนที่ยังมีอายุน้อย อาจจะเป็นเพราะโชคชะตาด้วยนะ พอดีทำงานทูตออสเตรเลียภาคคณะผู้ลงทุนมากภาคได้ เพื่อนพี่มากับทางคณะด้วย และได้เจอกับผู้จัดการอาวุโสท่านหนึ่งของ TIG ตอนหลัง TIG ตัดสินใจขยายธุรกิจมาทางใต้ ทางผู้ใหญ่ของ TIG ก็โทรมาถามเพื่อนพี่ว่ารู้จักใครบ้างไหม เพื่อนพี่ก็บอกว่ามีคนหนึ่งที่คิดว่าน่าจะเหมาะสม เคยเรียนแพทย์มาด้วย พอสัมภาษณ์แล้วทาง TIG ค่อนข้างพอใจ ชีวิตก็เลยเปลี่ยน ก่อนจะตัดสินใจมารับงานที่ภาคใต้ก็คิดหนัก เพราะส่วนหนึ่งกำลังจะให้แฟนย้ายไปทำงานที่กรุงเทพฯ อยู่แล้ว พอดีพี่มีอาจารย์ที่ค่อนข้างเคารพเป็นพิเศษ เหมือนพ่อเหมือนแม่คนหนึ่งด้วยคือ อาจารย์ประเสริฐและอาจารย์มยุรี ที่เหมือนมีต้นไม้ใหญ่ที่โอบล้อมให้ร่มเงาที่นั่น เราก็น่าจะอุ่นใจในการทำงานได้ และคิดว่าถ้าเราสามารถกลับมาทำงานช่วยเหลือในท้องถิ่นเราได้บ้างก็น่าจะดี พี่ก็เลยเลือกที่จะมาทำงาน TIG ที่ภาคใต้ สมัยเรียนเรามีครูที่ดี คืออาจารย์ประเสริฐและอาจารย์มยุรี ที่มีพระคุณต่อชีวิตของพี่ พอมาทำงานก็ได้หัวหน้าที่ดี เข้าทำงานจาก engineer ก็เติบโตไปเรื่อยเป็น senior engineer ผู้จัดการฝ่ายขาย และผู้จัดการภาค ตามลำดับ

สารา : พี่รู้จักอาจารย์ประเสริฐและอาจารย์มยุรีตอนไหน ตอนพี่เรียนปี 3 ได้เจออาจารย์แล้วหรือครับ

อภินันท์ : เจอครับ ในช่วงที่พี่จะไม่เรียนแพทย์ จะมีรุ่นพี่ที่สนิทกับอาจารย์ประเสริฐอยู่แล้ว ก็มีพวกพี่แมน พี่เดเนียล เค้าจะอยู่ในกลุ่มที่คลุกคลีเข้าออกบ้านอาจารย์ อาจารย์ก็จะเลี้ยงลูกศิษย์ทุกปี ก็ชื่นชมอาจารย์ตรงที่อาจารย์ค่อนข้างรักลูกศิษย์และมีคำแนะนำที่ดี พี่ก็ไปปรึกษาอาจารย์มยุรี ตอนนั้นอาจารย์มยุรีเป็นผู้ช่วยคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา อาจารย์มยุรีค่อนข้างจะเข้าใจ บอกพี่ว่าก็ไม่แปลกที่จะไม่เรียนแพทย์ต่อ คือถ้าเราค้นพบว่า value ของเรา จุดแข็งของเราอยู่ตรงไหน มันก็น่าจะไปได้ดี พี่ยังพาพี่สาวขับรถจากปัตตานีตอนกลางคืน เพื่อมาขอบคุณอาจารย์มยุรี ที่บ้านพักใน ม.อ. เลย จุดเปลี่ยนของชีวิตจากแพทย์มาเป็นวิศวกร พี่ถือว่าการอาจารย์มยุรีมีพระคุณแนะนำพี่ ที่มาถึงทุกวันนี้ได้ก็มาจากจุดที่พลิกตรงนั้นแหละ

สารา : นึกเสียดายเวลาใหม่ครับว่าไม่น่ามาเรียนแพทย์เลย

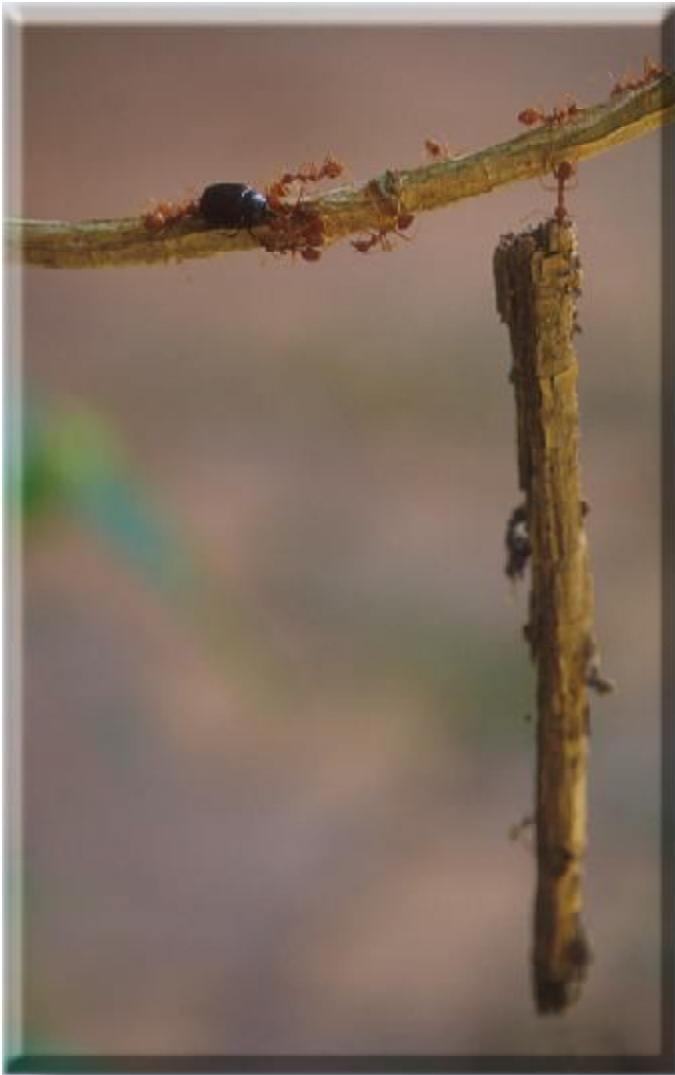
อภินันท์ : ไม่เสียดายครับ วันเวลาที่ผ่านไปในแต่ละวัน เวลาที่ใช้ไปเราได้ประโยชน์ตลอด เพียงแต่เราจะเก็บเกี่ยวเอามาใช้ได้อย่างไร อย่างที่บอกถ้าเรามีเป้าหมายแล้ว เราก็มาบวกกับงานที่เราจะทำ พี่เป็นคนแรกที่เค้าให้ไปดูธุรกิจด้านการแพทย์เมื่อ 5 ปีก่อน ในเรื่องของแพทย์ในส่วนของบริษัท พี่จะรู้ทั้งเรื่องคนและเรื่องเนื้อหามากกว่าคนอื่น นี่ก็จุดที่ได้เปรียบ จากที่เรามีเพื่อนเป็นหมอ มีพี่เป็นหมอ ทำให้แลกเปลี่ยนข้อมูลด้านต่างๆ ได้ค่อนข้างจะง่าย คือความรู้สึกว่าเราไม่ใช่คนนอก เราก็เป็นคนหนึ่งที่เรียนมาด้านแพทยศาสตร์ด้วย เป็นลูกของพระบิดาด้วย

สารา : ปีนี้เป็นที่อาจารย์ประเสริฐจะเกษียณอายุราชการ จะมีการจัดงานมุทิตาจิตให้อาจารย์ พี่คิดว่าจะไปร่วมงานใหม่ครับ

อภินันท์ : ไป 100% คืออาจารย์ประเสริฐ อาจารย์มยุรี เป็นอาจารย์ตลอดชีวิต และจะอยู่ในใจพี่ตลอด

สารา : มีอะไรจะฝากบอกใหม่ครับ สำหรับคนที่ยังคิดไม่ออกตอนนี้กับอนาคตตนเอง ควรจะลาออกใหม่หรือว่าควรจะปรึกษาใคร

อภินันท์ : วิชาชีพแพทย์เมื่อจบออกมาแล้ว สถานะภาพทางสังคมค่อนข้างสูงกว่าคณะอื่นๆ ทั้งด้านค่าตอบแทนหรือการยอมรับในสังคม แต่ถ้าคนที่เป็นที่กำลังปัญญาทางสมองกระจายไปในสาขาอาชีพอื่นๆ ด้วยก็น่าจะดี เพิ่มความเข้มแข็งของประเทศของเรา บางคนก็เหมาะกับการเป็นแพทย์ ถ้าเป็นแล้ว เราต้องเข้าใจก่อนว่าทางสังคมต้องการหรือคาดหวังอะไร ถ้าเราเรียนเราต้องรักษาวิชาชีพให้ดี เราก็ต้องเป็นแพทย์ที่จริงจังๆ แต่ถ้าเราเรียนเพื่อให้งบและไม่ได้มีความรับผิดชอบจริงๆ พี่ว่าวิชาชีพที่อาจจะเลือกได้ เราต้องทำในสิ่งที่เรารักและเส้นทางวิชาชีพที่วางไว้ พี่ยกตัวอย่างถ้าพี่เรียนหมอก็จะเลือกตามพี่ที่ชอบ เช่นเป็นแพทย์ สสจ. เพราะพี่ชอบงานบริหาร ถ้าเป็นงาน treatment ก็อาจเป็นหมอคัลยกรรม เราต้องดูก่อนว่าเราชอบอะไร ตามที่พี่เจอมานะ ปลัดกระทรวงหรือแม้แต่ผู้อำนวยการโรงพยาบาล มักจะเป็นคนที่ตกฐนหรือเรียนซ้ำ เพราะคนเหล่านี้จะมีความเข้าใจคนมากในการสื่อสารหรืออะไรหลายๆ เรื่อง ในความคิดเห็นส่วนตัวนะ พี่จะดูว่าแพทย์จะมี ego สูง และ ego ที่สูงนี่แหละ จะเป็นตัวบล็อก เช่น มีการประชุมวิศวกร 100 คน จะคุยกันง่ายกว่าประชุมแพทย์ 100 คน ยิ่งถ้าประชุมสายสังคมศาสตร์จะง่ายกว่านี้ ที่เป็นอย่างนั้น เพราะว่ากระบวนการหล่อหลอมกล่อมเกลามาทางสังคม แพทย์ถูกกำหนดให้เป็นแบบนั้น ลักษณะอย่างนั้นนำไปใช้ในทางวิชาชีพจะเหมาะสม แต่ถ้าอยู่ในสังคมหรืออยู่ร่วมกับวิชาชีพอื่นที่หลากหลาย ซึ่งเราอาจจะมีความรู้ด้านแพทย์แต่เราอาจจะไม่รู้ด้านการเงินหรือด้านภาษี เป็นต้น ถ้าเราไม่มี ego มาก จะทำให้เราจะได้เรียนรู้จากคนอื่นได้มาก โดยพื้นฐานแพทย์เป็นคนเก่งอยู่แล้ว บางอย่างถ้าเราไปบล็อกตัวเองจะทำให้เราได้จากคนอื่นน้อยลง สังเกตดูแพทย์ ที่เป็นผู้บริหารจะมีทักษะในการสื่อสารคุยกับคนอื่นรู้เรื่อง หมอน่าจะนำความเก่งหรือเรื่องที่จะถ่ายทอดมาคุยให้เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ง่ายๆ ●●●

..หนัก..

ภาระหนักอึ้งตั้งเครียด

ทนเบียดทนรับจับใจ

ไม่แบ่งไม่ไว้ใจใคร

เปลื้องได้คลายนานแค่ปล่อยวาง

..ต็ม..

ดูดต็มจนต็มต่ำ

ต็มน้ำคำหวานจับใจ

แม่รู้ใจพิชไล่

ก็ต็มได้แต่โดยดี

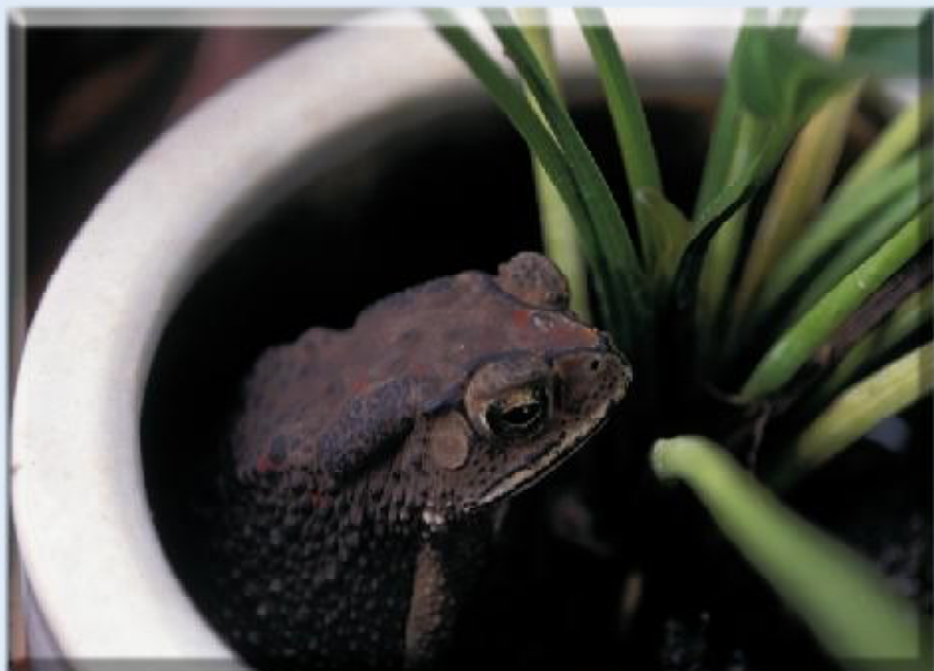
มด & แมลง

แมลงหมอง	มดเมียงมอง
แมลงม่อง	หุ้มนตมา
แมลงม้วย	มดเหมือนหุ้หนมา
แมลงหมต	มดหมางเมิน

คราง...กค

ขรุระ	เหล็กรับ	อัปลักษณ์
เกลียดนัก	ร้องยี้	ลีห่าง
เจิบเข้า	น้ำตานอง	ร้องคราง
หนีห่าง	ลงกระดาง	พรางตัว

Alump

ฉบับที่ ๑
ที่ ๑

ลับ

ดี เลิก ยอดนักบิด

ลองนึกย้อนกลับไปราวๆ ปี พ.ศ. 2533 สมัยที่ยังมีรถในมหาวิทยาลัยไม่มากนักเหมือนตอนนี้ ชั้นปีของรุ่นเรามาถึงกันแทบนับคันได้ ทั้งห้องในหอแรกไม่มีใครมีรถยนต์มาขับเลย ไปไหนมาไหนก็อาศัยแต่ ชสมช. หรือขนส่งมวลชน เปิดท้าย ไม่ติดแอร์ ผู้โดยสารหันหน้ามองตากันได้ ขึ้นลงทางเดียว ที่เราเรียกว่า ตึกตึก นั้นแหละ วันไหนรีบไปเช้าแถวเตรียมเข้าห้องเชียร์มากนัก ก็มาขึ้นรถกันที่คิวคาเฟต (เรียกแบบไทยแท้ว่า คิวโรงอาหารรวมของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ แต่เนื่องจากความยาวเหยียดเสียดทำ ้วยใจ ม.อ. จึงเรียกว่า คาเฟต เสียดเสียด) จะไปไหนมาไหนหรือเข้าไปในเมืองก็ใช้บริการ ชสมช. ตึกตื่นก่อนคืนหลังจากหนัก เลิก ไม่ว่าจะป็นโรงภาพยนตร์จุด โคลิเซียม พลาซ่า หรือเฉลิมไทย ก็ไปกลับด้วย ชสมช. เรียกว่าสมัยนั้นค่อนข้างคลาสสิก ยังเห็นนักศึกษาเดินไปเรียนกันเป็นฝูง มอเตอร์ไซด์ก็ไม่พลุกพล่าน อากาศก็กำลังดี ร้อนนะร้อนอยู่ แต่ไม่เหม็นกลิ่นควันรถเหมือนปัจจุบัน

คนแรกๆ ที่มีรถมอเตอร์ไซด์มาขับขี่ให้เป็นผู้เสริมบารมีของรุ่นเห็นจะเป็นนิพัทธ์ ที่ลงทุนเบรกรถเครื่องสี่ของรุ่นชายงาม (หญิงหลง) ขึ้น รถพ. จากชุมพรมาลงที่สถานีชุมทางหาดใหญ่ ขับมาเรียนวันแรกก็อ้อยออกใครเลยเซียว ไอ้พวกผู้ชายทั้งหลายต่างพากันมองด้วยความอิจฉาริษยาในใจเล็กน้อย อาจจะมีบ้างเป็นบางคน ก็ทำเล่นมทเป็นสารคดีจัดคอยบริการสาวๆ ให้นั่งซ้อนท้ายไปมาวันละหลายรอบเซียว เดี่ยวอู๋ เดี่ยวโอ้(ตึก) เดี่ยวจำ เดี่ยวอั้น แต่ละคนหน้าตาเป็นที่หมายปองของไ้บ้านนอก หลายคนก็ได้แต่เดินเท้าอย่างเดียว เพราะฉะนั้น ในช่วงเดือนแรกของการเรียนนิพัทธ์จึงไม่ค่อยมีเพื่อนชายเท่าไร ส่วนหนึ่งก็คงเป็นเพราะไอ้สีทอง รุ่นชายงามนั้นนั่นเอง

น่าแปลก ที่ ม.อ. ไม่ค่อยมีใครใคร่ถีบจักรยาน ึ่งๆ ที่อาคารบริเวณของมหาวิทยาลัยก็ได้กว้างขวางใหญ่โตเกินไปนัก แต่ละครอาคารเรียนก็ไม่ห่างมาก เรียกได้ว่าขนาดเดินก็ยังไม่จจะจไม่ทันได้รู้สึกเหนื่อยด้วยซ้ำ เว้นเสียแต่ว่าจะไปเข้าเรียนสาย ต้องวิ่งกันมากกว่าเดินนั้นแหละ ความจริงระยะระหว่างตึกที่ไม่ไกลกันนี้ ยิ่งน่าจะเป็นปัจจัยเสริมให้มีการใช้จักรยานอย่างยิ่ง เพราะจะช่วย

ทำให้เราไปไหนมาไหนได้รวดเร็วขึ้นอย่างยั่งยืน (หมายความว่าประหยัดพลังงานนะ) แต่หลายคนคงจะแย้งว่าไม่เห็นจะแปลกเลยก็ ม.อ. ของเราเป็นมหาวิทยาลัยบนควน พื้นที่สูงบ้างต่ำบ้าง ทำให้การปั่นจักรยานบ่อยๆ อาจจะทำให้สาวๆ ไปประกวดนางสาวไทยไม่ได้ เนื่องจากน่องที่แบกรับภาระในการปั่นเพื่อลื้อนั้น บวมโต ผิดปกติไปได้ ยิ่งตอนนั้นเราจะหาซื้อจักรยานที่มีเกียร์ทดกำลังได้นั้น ก็น้อยเต็มที อีกทั้งเหตุที่ออกอันเป็นผลจากการต่อต้านแรงโน้มถ่วงของโลกในตอนปั่นขึ้นเนิน อาจจะทำให้เกิดกลิ่นอันไม่พึงประสงค์บริเวณเจ้าตัวกับเพื่อนข้างๆ ได้ ใครจะไปเถียงได้ โหมเมื่อพวกเราเป็นวัยรุ่นกันทั้งนั้น ถึงแม้ว่าจะขี่มาที่เกาะ กลิ้นตัวหน้าตา ลิว ล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลต่อชีวิตของพวกเขาทั้งนั้น เห็นจะมีก็แต่ยูทอร์เพียงคนเดียว ที่ปั่นลื้อหมอบเท่อยู่ทุกวัน เป็นหนึ่งไบสะพายไว้ข้างหลัง เพียงไม่นานหามาตั้งตากแอร์รอเพื่อนๆ อยู่ก่อนแล้ว แต่ชีวิตการปั่นลื้อหมอบของยูทอร์ก็ได้ไม่นาน เมื่อคืนหนึ่งที่สามแยกถนนวิเศษกับตึกฟิสิกส์ ยูทอร์ได้ไปเสยกับมอเตอร์ไซด์เข้า เลยต้องเข้าโรงพยาบาลเพื่อเอาเลือดมาอ้อยกระดุกที่โหนกแก้มไปเสยก่อน จึงจบจากไอ้ลื้อหมอบกลายเป็นไอ้ลื้อเดินตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาลนั้น แต่เดินได้เพียงไม่กี่ชั่วโมง ยูทอร์ก็ได้อ้อยมอเตอร์ไซด์คันงามมาอวดเพื่อนๆ กันอีกหน คราวนี้มาเป็นรุ่นเอ็มทีเอ็กซ์ ที่เขาใช้ซับริดแข่งกรังปรีส์ไปนู่นเลย เรียกว่าต้องแมนกันสุดๆ ยูทอร์ถึงจะยอมใช้มัน

ดี เลิก เป็นคนต่อมาที่ได้มีโอกาสขับมอเตอร์ไซด์กับเขาบ้าง ทั้งนี้ก็สืบเนื่องมาจากฐานะทางบ้านที่เอื้ออำนวย ทำให้ได้มาจากกำไร จากการขายมาง่าในหอหอกณะ (ใครที่ง ฤณย้อนกลับ ไปอ่านในตอนที่ 1) ในวันที่ดี เลิกถอยยามาซ่า เบลล์ สีขาวแดง ออกมานั้น นับว่าเป็นวันแรกที่ดี เลิกได้มีโอกาสขี่ซับริดมอเตอร์ไซด์ไปด้วย โชคดีค่อนข้างดีที่มีพื้นฐานจากการขี่จักรยานมาก่อน จึงใช้เวลาไม่มากนักในการซับริดเครื่องในวันแรกนี้ คนแรกๆ ที่เป็นครูสอนซับริดเห็นจะเป็นเพื่อนร่วมห้องและข้างห้อง ไม่ว่าจะ เป็นโด่ง ยะ หรือสมคิด อีกทั้งยังเป็นคนที่คอยนั่งซ้อนท้ายไปไหนมาไหน เพื่อดูแลการขับขี่ของดี เลิกได้อย่างดี น่าแปลกที่สามารถผ่านพ้นกันมาได้ด้วยดีทั้งลูกศิษย์และอาจารย์จนพวกเพื่อนๆ แทบไม่มีใครได้ยื่นข่าวเกี่ยวกับการลุ่มของช่วงเวลานั้นกันเลย

หลังจากที่ผ่านร้อนผ่านหนาว (ส่วนใหญ่เป็นไปในทางหนาว และเสียวสันหลังมากกว่า) มาได้ประมาณสองสัปดาห์ เรียกว่าได้ผ่านการทดสอบมาแล้ว เสียชะแต่ว่า โด่ง ยะ คิด ไม่มี

ไบเซอร์ที่พิเคตหรือไบประกาศนียบัตรให้ตีเล็กเท่านั้น เพื่อนๆ ก็เริ่มเห็นท่านขับรถโดยมีสาว ๆ มานั่งซ้อนท้าย เพื่อตอกย้ำความรู้สึกของพวกเขาเดินดินอย่างเราๆ อีกครั้ง ผู้โดยสารรุ่นแรกคือกลุ่มของไอ้ตึก หากยังจำกันได้คงรู้จักไอ้ตึกและที่มาของชื่อแล้ว ด้วยความที่เป็นคนตัวเล็กที่สุดในกลุ่มเด็กสตรีวิทย์ ไอ้ตึกจึงได้รับคัดเลือกจากตีเล็กให้เป็นสุภาพสตรีท่านแรกที่ได้นั่งรถซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์ยามาซ่า คันทัน จำได้ว่าหลังเลิกเรียนวิชาฟิสิกส์ในวันนั้น ก็เป็นเวลาพักเที่ยงพอดี ทุกคนจึงเตรียมตัวไปทานข้าวกัน กลุ่มหนึ่งแยกไปกินในโรงอาหารของโรงพยาบาลสงขลานครินทร์ (แปลกที่ไม่ยกกะมีใครเรียกว่าคาเฟ่) อีกกลุ่มใหญ่จะเดินกลับไปกินที่คาเฟ่ ไอ้ตึกก็ทำท่าว่าจะขึ้นไปนั่งซ้อนท้ายตามคำเชิญของตีเล็ก แต่ยังไม่ทันที่ไอ้จะได้นั่งเต็มตุต (ขออภัย ตอนนั้นใช้คำนี้จริงๆ) แต่เอาสองมือจับเบาะรถไว้ และขาข้างหนึ่งกำลังจะเหยียบที่วางเท้าเพื่อพุ่งตัวขึ้นไปนั่งให้เรียบร้อย ตีเล็กคงคิดว่าไอ้ตึกน่าจะเรียบร้อยแล้ว หรือเป็นเพราะลืมนั่งไปได้ชวนเพื่อนมานั่งซ้อนท้ายด้วย จึงบิดคันเร่งออกไปทันที ตามมาด้วยเสียงหวีดร้องของสาว ๆ รอบข้าง เพราะเห็นว่าไอ้ตึกปล่อยมือออกจากเบาะรถไม่ทัน กอปรกับคงตกใจ จึงยิ่งกำมือไว้แน่นกว่าเดิมเสียอีก ผลที่เกิดขึ้นก็คือต้องวิ่งตามรถไปอีกประมาณสองถึงสามเมตรแล้วจึงนึกได้ ปล่อยมือออกมาทันที แล้วล้มลงนั่งในท่าคุกเข่าเสมือนหนึ่งผู้ที่กำลังยอมรับในโชคชะตาของตัวเอง ที่ว่าเสียงกรี๊ดร้องเป็นของเพื่อนรอบข้างนั้นเป็นจริง เพราะตอนนั้นเจ้าตัวเองตกใจจนลืมนั่งออกไป ยังดีที่เจ้าของรถไม่ขับรถต่อไป คงเพราะจะได้ยินเสียงหรือรู้สึกกระตุกแถวๆ ข้างหลัง จึงรีบหยุดมาดูและพาไอ้ตึกไปทำแผลที่หัวเข่าทั้งสองข้าง

เหตุการณ์ดูเหมือนกำลังจะถูกลืมเลือน เพราะหลังจากนั้นก็ไม่มีสาวใดมานั่งซ้อนมอเตอร์ไซด์ของตีเล็กอีกเลย ผ่านมาได้เดือนกว่า หลังจากเลิกเรียนวิชา **speech** ที่คณะวิทยาการจัดการ บ่ายวันนั้นบังเกิดอยากลองซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์ดู เพราะตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยสัมผัสครั้งที่จะได้มีโอกาส ที่เป็นอย่างนี้เพราะเธอเกิดมาสิบุญ เป็นลูกสาวอัครมหาเศรษฐีอันดับต้นๆ ของเมืองไทย ดังนั้นหลังจากเริ่มเตาะเตะ ก็เลยเริ่มได้นั่งรถเข็นสำหรับเด็ก (ไม่ล้มแน่ๆ) โตขึ้นอีกหน่อยถึงวัยปั่นจักรยาน เธอก็ถูกฝึกให้นั่งรถยนต์สี่ล้อชนิดเท้าปั่น เมื่อถึงวัยขับรถได้จริงก็ขับรถยนต์เลย ในวันนั้นตีเล็กจึงเป็นเหยื่อ แต่ดูไปดูมาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าใครเป็นเหยื่อของใครกันแน่ เพราะหลังจากที่แน่ใจว่าผู้โดยสารพร้อม และคนขับไม่ลืมนั่งมีคนนั่งอยู่แล้วเหมือนหนกก่อน จึงเริ่มบิดคันเร่งออกไปจากคณะวิทยาการจัดการและเลี้ยวซ้ายเพื่อกลับหอพักนักศึกษาในทันที เหตุการณ์ดูเหมือนกับว่าจะผ่านพ้นไปได้ด้วยดี ท่ามกลางความห่วงหาอาทรจากเพื่อนๆ เพราะเราทุกคนรู้ว่าไปนั่งซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์จริงๆ และเมื่อลองนั่งก็ดูเธอเกร็งๆ เล็กน้อย อยากรู้ว่าเกร็งจากอาการลมชักเลยนะ เกร็งแบบว่านั่งตัวแข็งๆ มือจับเบาะรถแน่นกว่าปกติเท่านี้เอง แต่ทันทีที่ตีเล็กจะต้องเตรียมตัวเข้าโค้งที่อยู่ก่อนถึงวงเวียนเล็กๆ แขนที่จะต้องลดความเร็ว เพราะบริเวณนั้นเป็นพื้นที่ก่อสร้างอาคารกิจกรรมนักศึกษา พื้นถนนจะมีทรายปนบ้าง เล็กน้อยพองาม (มีฉนั้นจะไม่เรียกว่าเป็นการก่อสร้างในประเทศไทยหรอก) ตีเล็กกลับขับเหมือนเดิม ไม่มีที่ท่าว่าจะลดความเร็วลงแม้แต่น้อย อ่านมาถึงตอนนี้คงหลับตานึกภาพออกแล้วว่า รถยามาซ่าคันงามคันนั้นต้องโถลล้มไปเพราะถนนลื่นนั่นเอง แต่ใครที่คิดตามมาอย่างนี้ คิดผิด (โดนคนเขียนหลอกให้อ่านตั้งนาน) เหตุการณ์มันเป็นไปว่า ตีเล็กไม่ยอมเลี้ยวรถต่างหาก ผลก็เลยกลายเป็นว่ารถพุ่งออกจากถนนลงไปข้างทางแทนนะสิ ดีที่บริเวณนั้นเป็นตงหญ้ามากกว่ากรวด และด้านหน้าที่ใช้แทนเบาะรถได้คือรั้วสังกะสีของเขตก่อสร้าง ดีที่รถล้มลงก่อนที่จะพุ่งไปชนรั้ว มิฉะนั้นอาจจะต้องมีการเย็บเกิดขึ้นได้

จากวันนั้นเพื่อนๆ ในชั้นปีก็ไม่ใคร่จะเห็นใครซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซด์ของตีเล็กไปอีกนานหลายเดือน คงเหลืออยู่ก็แต่ปรมจารย์ทั้งสามที่เอามาแล้ว ไต้ ยะ และคิดหน้าแปลกที่เมื่อสามคนนี้เป็นผู้โดยสารนั้น แทบไม่เคยเกิดปัญหาเลย หรือว่าแม่ย่านางของรถคันนั้นเลือกที่จะดูแลเฉพาะผู้โดยสารผู้ชายเท่านั้น

----- ไต่ที่ห้า

ใครทำอะไร ที่ไหน

☀️ พ.ญ.มลิวัลย์ ออพุ่งค์

สวัสดีเพื่อนๆ ศิษย์เก่าทุกท่านคะ เผลอเว็บเดียว ก็ปีใหม่อีกแล้ว เพื่อนๆ ศิษย์เก่าเป็นอย่างไรกันบ้าง ปีนี้คงมีอะไรเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน อย่างน้อยก็เพิ่มขึ้นอีก 1 ปี ศิษย์เก่าท่านใดที่ประสงค์อยากทราบข้อมูลเพื่อนๆ หรือฝากความคิดถึงก็ติดต่อมาได้เลยนะคะ คอลัมน์นี้ยินดีเป็นสื่อกลางสำหรับศิษย์เก่าทุกท่านคะ

ขอเริ่มต้น **gossip** ด้วยการแสดงความยินดีกับคู่วิวาห์ในช่วงปลายปีที่ผ่านมามา สังเกตดีๆ ว่างานนี้รุ่นน้องแซงหน้ารุ่นพี่ ประเดิมด้วยคู่แรก คุณหมอมพรเทพ (ชม รุ่น 20) เข้าพิธีกับพยาบาลคนรู้ใจ ณ โรงแรมซี. เอส. ปัตตานี เมื่อ 23 ต.ค. 47 ที่ผ่านมามา จะเห็นได้ว่าไม่ว่าสถานการณ์จะวิกฤตอย่างไร แต่ศิษย์เก่าเรายังวิวาห์ผ่านไปด้วยดีเสมอ งานนี้โตมร (โก้ รุ่น 20) คงไม่พลาดใช้มัยยะ

รุ่นต่อมาเป็นของศิษย์เก่ารุ่น 21 คู่แรก คือ คุณหมออัญชลี กับทหารหนุ่มยศร้อยเอก งานนี้เจ้าบ่าวหล่อเหลาเป็นที่อิจฉาของบรรดาเพื่อนสาวมาก ลั่นระฆังไปเมื่อ 12 พ.ย. 47 ณ โรงแรมวัฒนาปาร์ค จ.ตรัง

คู่ที่ 2 คุณหมอเดชา (เผื่อง) พบรักกับพยาบาลที่สายบุรี จ.ปัตตานี งานนี้ทั้งเจ้าบ่าวและเจ้าสาวอุทิศตนเพื่อส่วนรวมทั้งคู่ ฝ่ายเจ้าบ่าวก็เป็นใหญ่เป็นโตระดับ ผอ.รพ.กระพ้อ จ.ปัตตานี งานแต่งงานไม่ต้องพูดถึง ยกกันมาทั้งโรงพยาบาล บรรดาเพื่อนๆ ก็ไม่น้อย อยากรู้ว่าเจ้าบ่าวเจ้าสาวหล่อสวยกันขนาดไหน ก็ดูรูปกันได้เลยคะ ลืมบอกไปว่า แต่งเมื่อ 19 ต.ค. 47 ที่โรงแรมซากุระ แกรนด์วิว หาดใหญ่ นี้เองจ๊ะ เพื่อนๆ ฝากแซวมาว่าเพื่อนเจ้าบ่าวหล่อมาก-มาก

ได้ฤกษ์วันเดียวกันพอดี สำหรับคุณหมอยาวนิตย์ (เผื่อง รุ่น 22) และคุณหมอลูกิจ (จิว รุ่น 23) ที่โรงแรม เจ.บี. หาดใหญ่ วันที่ 19 ต.ค. 47 เช่นเดียวกัน อย่างนี้เรียกว่าไม่ยอมน้อยหน้ากันเลยใช้มัย

สำหรับศิษย์เก่ารุ่น 24 ไม่แพ้รุ่นพี่เช่นเดียวกัน คู่แรก คุณหมอสลิ (ก๊ีบ) แต่งกับพยาบาล รพ.มหาราช เมื่อวันที่ 20 ต.ค. 47 ณ โรงแรมทวินโลด์ส จ.นครศรีธรรมราช จ๊ะ

ตามมติดๆ สำหรับคู่ที่ 2 เมื่อ 26 พ.ย. 47 ที่ผ่านมาระหว่างคุณหมอมอวีรัชย์ (อ้อต ออโต้) กับนักธุรกิจสาวเมืองเชียงใหม่เจ้าอาณ โรงแรมเชียงใหม่ฮอคิด

คู่สุดท้ายแห่งปี คุณหมอมอสิริรัตน์กับอัยการหนุ่ม แต่งเมื่อ 20 ต.ค. 47 ที่โรงแรม Royal Princess นราธิวาส งานนี้เพื่อนๆ ฝากแซวมาว่า หลังเสร็จงานโรงแรมก็ยุบเลย ถึงได้เป็นคู่รำลึกสุดท้ายแห่งปีจริงๆ

สำหรับปีใหม่นี้ ประเดิมด้วยคู่ตุนาหงัน รุ่น 22 คุณหมอมอธรรตน์ (เตียร) และคุณหมอมอวาทิต (เอ็กซ์) เข้าพิธีไปเมื่อ 19 ม.ค. 48 ณ โรงแรมธรรมรินทร์ ธนา จ.ตรัง แต่งงานเลี้ยงที่หาดใหญ่ขอเลื่อนไปก่อนจ้า จาก **accident** ทางสารศิษย์เก่าๆ ขอเป็นกำลังใจให้คุณหมอมอวาทิตหายไวๆ นะจ๊ะ

รุ่น 21 ยอมรุ่นน้องได้ยังไง คุณหมอมมธติรา (กั้งเล็ก) เข้าประตู่วิวาห์กับนักธุรกิจหนุ่มเมืองตรัง ที่โรงแรมวัฒนาปาร์ค เมื่อวันที่ 2 ก.พ. 47 เพื่อนๆ รุ่น 21 ขอเป็นกำลังใจจ๊ะ คู่โด่งดังต้นปีนี้คงต้องยกให้คุณหมอมอสิริจรรย์ (โป รุ่น 21) กับอาจารย์อารี (ภาควิชาทันตฯ) ที่สามารถพิชิตใจสาวเจ้ามาครองได้ เข้าพิธีไปเมื่อ 19 ก.พ. 48 ณ โรงแรมซากุระแกรนด์วิว งานนี้จะได้ทราบบันทึกฉบับที่ไม่ลับ ของเจ้าบ่าวที่เอาชนะใจเจ้าสาวได้ในที่สุด

ข่าวล่ำมาแรงอีกคู่ สำหรับรุ่น 21 คุณหมอมอวิษณุ (ณู) และเจ้าสาวแสนสวยอัยการยศร้อยตรี วิวาห์ไปเมื่อ 22 ม.ค. 48 ณ โรงแรม เจ. บี. หาดใหญ่ งานนี้เป็นที่เซอร์ไพรส์ของเพื่อนๆ มาก ขนาดเพื่อนสนิทอย่างคุณหมอมอวิทยา (เอ๋) ยังไม่รู้เลย เพื่อนๆ ก็ขออวยพรให้มีทายาทเร็วๆ นะจ๊ะ

ขอเชิญศิษย์เก่ารุ่น 24 25 ไปร่วมงานแต่งงานประมาณต้นปีใหม่นี้ คู่แรกคุณหมอมอพิรพงศ์ (พี รุ่น 24) กับคุณหมอมออัจฉรา (แฉ่ว รุ่น 25) ที่ จ.นครศรีธรรมราช

คู่ที่ 2 คุณหมอมอประมิตร (จอม รุ่น 24) กับคุณพยาบาล งานนี้พบรักที่ จ.สตูล จึงแต่ง 2 ที่ สตูลกับหาดใหญ่จ้า สำหรับวันเวลา สถานที่ที่แน่นอนจะแจ้งให้ทราบอีกครั้งคะ

ปล. เพื่อนๆ รุ่น 21 ฝากถามถึงคุณหมอมอธีรัชย์ (เอ๋) ว่าหายหน้าหายตาไปไหน เป็นซูเปอร์สตาร์เมื่อไหร่ อย่าลืมเพื่อนๆ ก็แล้วกันนะ

สุดท้ายนี้ ก็ขอฝากถอนคั้นหู ที่ไม่เคยหายไปไหน เพราะต้องย้อนมาทุกๆ ปี

- ปีเก่าผ่านไป
- ปีใหม่เวียนมาถึง
- สารศิษย์เก่ายังคงดำเนิน
- ระลึกถึงศิษย์ทุกคน

●●● ขอสวัสดิ์ปีใหม่ย้อนหลังค่ะ ●●●

โน่นนิด นี้น้อย

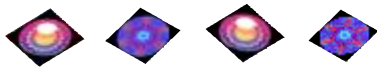
ศวำกรณั ฤลลชลเขตต์

😊 นักแปลนวนิยาย มักจะตั้งชื่อเรื่องภาษาไทยไม่ตรงกับชื่อต้นฉบับภาษาอังกฤษ และดูจะชื่นชอบคำว่า **นรก** เป็นพิเศษ ทั้งๆ ที่ชื่อเรื่องภาษาอังกฤษไม่เคยเฉียดเลยซักกะนิด เช่น

- Airframe 545** - เทียวบินนรก
- Cain's Courage** - นาซีเดนนรก
- Day of Confession** - นรกวาติกัน
- Heaven's Prisoner** - กลับมาจากนรก
- Hideaway** - กลับจากนรก
- Rainbow Six** - อุดมการณ์เหี้ยदनรก
- The Day After Tomorrow** - รัศนรกอือแบร์มอร์เกน
- The Godsend** - นรกบันดล
- Tucker** - ลุยนรก

นี่แค่แซมเปิลเท่านั้นนะ ยังมีที่ไม่ได้กล่าวถึงอีก เย-อ-ะ เลย
 ที่นี้ ถ้าใครคนหนึ่งมีหนังสืออย่างว่านี้ซัก **15-16** เล่มอยู่ในห้อง จะสรุปว่าใครคนนั้น **อยู่กับนรก** ได้มัยเนี่ย

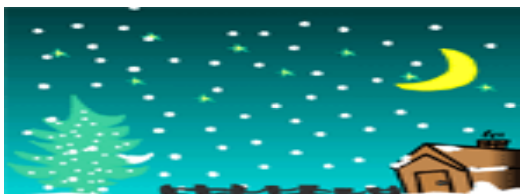

😊 เมื่อปี ค.ศ. **192** เออร์เนสต์ แซคเคลตัน ประกาศหาเพื่อนร่วมทางข้ามมหาสมุทรอาร์คติก

....ต้องการผู้ที่อดทนต่อการเดินทางที่เสี่ยงต่ออันตราย ค่าจ้างเล็กน้อย ต้องเผชิญอากาศที่หนาวยะเยือก อยู่ในความมืดนานเป็นเดือนๆ และต้องเผชิญอันตรายทั้งหลายทั้งปวง จะได้รับเกียรติ มีคนนับถือ ก็ต่อเมื่อประสบความสำเร็จเท่านั้น....

นี่ถ้าให้นักเขียนโฆษณาสมัยนี้บรรเลงละคร มันจะออกมาทำนองนี้

....ต้องการผู้ที่มีจิตใจเผชิญภัย ค่าใช้จ่ายต่ำ ท่านจะมีโอกาสได้เห็นทิวทัศน์ที่งดงาม ค่าคืนที่เยี่ยมยอด บรรยากาศที่นำตื่นตื่นและเร้าใจยิ่งนัก มีประกันชีวิตให้ด้วย
 ท่านผู้ใดสนใจโปรดติดต่อมาที่....

😊 ได้มีพิธีเปิดองค์การส้วมระดับโลก อย่างเป็นทางการที่สิงคโปร์ ตั้งแต่ปีก่อน เป้าหมายเพื่อยกระดับการมีและใช้ส้วมอย่างถูกหลักสุขาภิบาล เนื่องจากมีหลายประเทศที่ประชากรส่วนใหญ่เป็นคนเอเชีย ไม่เคยมีส้วมใช้อย่างเป็นเรื่องเป็นราว เพราะประเทศนั้นๆ ขาดระบบสุขาภิบาลที่ดี ในงานนี้มีการแสดงละครใบ้ สาธิตการใช้ส้วมอย่างถูกวิธี เช่น ส้วมนั่ง (ที่เหมือนนั่งเก้าอี้) ก็ไม่ควรขึ้นไปนั่งยองๆ อยู่บนนั้น ไม่กลัวพลาดตกลงมาไม่ถึง รังภัย นำหวาดเสียวออกแถมยังทิ้งคราบรองเท้าไว้บนที่นั่งอีกด้วย

จากการสำรวจ (อย่างไม่เป็นทางการ ท้ามอ้างอิง) พบว่า ส้วมสาธารณะที่เกาหลีใต้ - ดีที่สุด และใช้เงินค่าก่อสร้าง บำรุงรักษา - แพงที่สุดเช่นกัน

ผู้ที่น่าชมเชยเกี่ยวกับเรื่องส้วม (ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง และมักจะถูกกล่อม) ก็คือ ผู้ที่ทำความสะอาดส้วมนั่นแหละ

😊 จะรู้ได้ไง ว่าฝรั่งคนนี้อยู่เมืองไทยนานแล้ว

- นุ่งผ้าขาวม้า หรือใส่รง เวลาอยู่บ้าน
- รำวงได้สวยชะด้วยซี
- นัดกัน **11.00** น. แต่มา **11.45** น.
- ปรุงรสแฮมเบอร์เกอร์ ด้วยน้ำส้มพริกแดง
- ถ้าเจอเพื่อนที่ซ้อสติฟ ก็จเรียกว่า ซาตีบ
- หัวเราะทั้งๆ ที่ไม่ฮา
- เรียกคนที่ไม่คุ้นเคยว่า ไอ้น้อง
- ออกเสียง **jungle bell** ว่า จิงเกอเบน

ที่จริงฝรั่งเป็นคนเขียนบทความนี้ แต่เมื่ออ่านแล้ว อดรู้สึกไม่ได้ว่า เอ๊ะ นี่เค้าชาวคนไทยريبลาวนะ

😊 น.ส.พ.ฉบบบหนึ่งบอกว่า เมืองหลวงของไฮติ (**Haiti**) ชื่อ พอร์ท-อู-พริन्छ (**Port-au-Prince**)

*ที่ถูกต้องอ่านว่า **เฮติ** และ **พอร์โทแฟรन्छ**

ชายบ่หงาแล้วเรื่อง

ตอน “นายพราน”

หากจะนับว่าเพื่อนข้าพเจ้าคนไหนช่างคุยที่สุดคงจะได้แก่ สรรชัย สรรชัยเป็นคนกรุงเทพฯ สอบเอนทรานซ์ได้มาเรียนที่ ภูมิภาค สรรชัยเป็นคนรูปไม่งาม แต่สังเกตเห็นจะมีหญิงสาวอยู่ ใกล้ๆ ตลอด คนโบราณกล่าวว่ามีปากเป็นนก เลขเป็นโท ทำจะจริง

สรรชัยเดิมเกิดที่สมุทรปราการ พ่อเป็นพุทท แม่เป็นมุสลิม พ่อของสรรชัยเป็นพนักงานขายเครื่องกรองน้ำ มีกิจต้องเดินทางไกลต่างจังหวัดอยู่บ่อย ไปมีเมียใหม่ เป็นแม่หม้ายผัวตายอาชีพจับเส้น อยู่ที่ปากน้ำพรานบุรี ตั้งแต่สรรชัยอยู่ประถมเจ็ด แล้วก็อยู่ด้วยกับสองคนแม่ลูกจากนั้นมา

แม่สรรชัยชื่อนารี คำขายของชำ อยู่แถบชานเมือง ฐานะพอมีพอกิน จบประถมต้นก็ย้ายมาเรียนที่เตรียมอุดม ก่อนมานารีสอนลูกว่า อย่าคบหญิงชั่วมั่วโลกีย์ สรรชัยคือความหวังของแม่ แม่จะอยู่ข้างลูกตลอดไป ไม่ว่าจะสุขหรือทุกข์ ครั้งแรก สรรชัยสอบตก นารีขอร้องลูกว่าให้สอบใหม่ เกิด ปีถัดมาสรรชัยก็เอนท์ใหม่จนได้มาเรียนจบในรุ่นเดียวกับข้าพเจ้า

สรรชัยเป็นคนปากหวาน ไม่รู้ผู้หญิงที่รายต่อก็รายที่หลงลมปาก บางคราวถึงกับมาบดตีกันที่หน้าหอพักก็มี แต่สรรชัยเองกลับไม่ทุกข์ร้อนมองเห็นว่าเป็นเรื่องสนุก อาศัยคารมชวนแผนเรียกพี่ มีเพื่อนสาวคราวละหลายๆ คน มักหายไปในกลางคืน กลับมาพร้อมพระออกบิณฑบาต แล้วก็ชอบมาคุยเรื่องผู้หญิงของตนให้เพื่อนๆ ฟัง วันหนึ่งที่หอพัก ผู้คนแตกตื่นกันด้วยเหตุว่าเจอถุงพลาสติกใส่ของบางอย่างห้อยแขวนไว้กับพัดลมเพดานใต้หอ หน้าตุงกระดาษข้างนอกเขียนไว้ว่า แต่คุณสรรชัย รักเสมอ จากอุมาวดี เกะถุงดูข้างในเป็นเศษเนื้อสีแดงปนดำกลิ่นเหม็นเน่าฟุ้ง จูโจมออกมาแบบไม่ทันตั้งตัว ลักษณะพอจับเค้าได้ว่าเป็นร่างมนุษย์ตัวเท่าฝ่ามือ มีสายต่อมากับส่วนที่คาดว่าจะเป็นรก เพื่อนในหอकिनอะไรไม่ได้กันหลายวัน สรรชัยเงียบไปสองสามวันแล้วก็กลับมาเป็นสรรชัยคนเดิม ควงกับรุ่นน้องต่างคณะที่ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนได้อีก ข้าพเจ้าเคยถามว่า กาเมสุมิจจาไม่กลัวตัวนี้ จิวหนามแหลมเป็นคอก อีกาตอกหัวอยู่บนอีหน้า คนที่มหลาวอยู่ล่างๆ เขาหัวเราะ และตอบว่าจะโหนงไว้ให้ดู

หลังจากเรียนจบ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ติดต่อกับสรรชัยนัก แต่ได้ข่าวว่าไปมีครอบครัวแล้ว จนเมื่อข้าพเจ้าไปทำงานแถวพุนพิน ก็พบสรรชัยที่นั่น จากที่เคยเป็นหนุ่มล่ำอรงค์ สรรชัยกลายเป็นชายวัยกลางคน ผอมซูบ หัวเป็นชันตุ ตามตัวมีแผลตกสะเก็ดทั่วไป อยู่ในชุดคนใช้ สรรชัยจำข้าพเจ้าได้ เข้ามาเล่าว่า เขาป่วยเป็นโรคร้ายที่ไม่มีทางรักษา แต่ไม่เคยรู้ตัวมาก่อน เคยมีเมียชื่อราตรี จนเมื่อตั้งท้องได้เจาะเลือดดูจึงรู้ว่า เป็น และเมียก็ติดโรคไปด้วย ราตรีไปทำแท้งเอาเด็กออกตอน ลูกได้ห้าเดือนอย่างสาหัส ก่อนที่หัวกระเป๋ากลับบ้าน ราตรีมองหน้าสรรชัยราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ แต่ไม่พูดอะไร

แม้จะไม่ใช้คนป่วยของข้าพเจ้า แต่สรรชัยก็เข้ามาคุยกับข้าพเจ้าบ่อยๆ ก่อนข้าพเจ้าย้ายลงใต้ สรรชัยเล่าว่า ราตรีมาหาเมื่อคืน แต่งตัวงาม หน้าตาดีเหมือนตอนรักกันใหม่ๆ พูดจาดี มาชวนสรรชัยไปอยู่ด้วย แต่สรรชัยไม่ไป นึกกลัวด้วยเพิ่งมาสังเกตพบว่าแขนราตรียาวกว่าปกติ ยาวจนถึงพื้น พอราตรีเข้ามาใกล้ก็เห็นว่าเธอทาปากสีแดงสด เวลาเธอยิ้มปากกว้างจากหูข้างหนึ่งไปจรดหูอีกข้าง ในความมกลักกับสิ่งที่พบเห็นสุดขีด สรรชัยหันหลังจะวิ่งหนี แต่ก้าวขาเดินไม่ออก หลับตาแน่นไม่กล้าหันหลังกลับไปมอง ด้วยความหวาดหวั่นกับสิ่งที่อยู่ด้านหลัง ก่อนจะตื่นขึ้นมากพบว่าตัวเองปีสสาวะราดรดที่นอน ยังแฉ่วเสีงเด็กกร้องอยู่ไกลๆ

สรรชัยยังคงรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งนั้น มักนั่งอยู่ที่มุมห้อง สรรชัยไม่เคยหันหลังให้ใครเลย เวลานอนก็จะนอนบนพื้น สรรชัยนอนเตียงไม่ได้ หากจับมานั่งกลางห้อง สรรชัยจะหันหลังล่อกล่กตลอดเวลา ข้าพเจ้าเคยไปเยี่ยมสรรชัย เขาถามว่า คุณช่วยดูข้างหลังผมหน่อยว่า อีราตรีอุมเด็กผีอยู่หรือไม่ มันร้องทั้งคืน จนผมนอนไม่หลับ ข้าพเจ้ามองเข้าไปในแววตาของสรรชัยที่ว่างเปล่า พลังนึกในใจ ผิดลูกผิดเมียผู้อื่นเป็นบาปนัก ดังนั้นจะหนามช่างแหลมคมเหลือเกิน...

-----จบ

การรักษาผู้ป่วยสีนาคี ที่ รพ.สงขลานครินทร์

วันนี้คณะได้จัดอภิปรายเรื่องการปฏิบัติงานของคณะต่อสถานการณ์ ซึ่งผมได้มีส่วนร่วมในงานดังกล่าวด้วย โดยมีบุคลากรบางส่วนได้เข้าฟัง แต่บุคลากรส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าฟังเนื่องจากติดภารกิจ ทุกท่านได้ชื่นชมในความเสียสละของบุคลากรที่ได้ออกปฏิบัติงานในพื้นที่ ทั้งที่ส่วนใหญ่อาจจะเป็นการปิดทองหลังพระ แต่เราก็ขอร่วมภาคภูมิใจในความเสียสละของท่านทั้งหลาย ซึ่งสมควรได้รับการยกย่องในฐานะตัวแทนของลูก ม.อ. ลูกพระบิดาฯ

หันมามองสิ่งที่เกิดขึ้นในคณะแพทย์ฯ ของเราในช่วงตั้งแต่เริ่มรับคนไข้ เมื่อ 27 ธ.ค. 47 จำนวนมาก โดยเฉพาะในส่วนชาวต่างประเทศประมาณ 30 คน ซึ่งเป็นปัญหาที่เราไม่เคยมีมาก่อน ผมอยู่คณะแพทย์ฯ มา 10 กว่าปี ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นความร่วมมือกันอย่างยิ่ง ซึ่งผมประทับใจมาก และคิดว่าบุคลากรส่วนใหญ่ในคณะเองก็ยังไม่รู้ ในวันนี้ก็ไม่มีความกลัวอย่างทั่วถึง จึงใคร่ขอโอกาสนี้ถ่ายทอดเรื่องราวการทำงานของฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ให้ทุกท่านได้รับรู้ และเป็นถ่ายทอดรูปแบบการทำงานที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ดังนี้

1. ฝ่ายการพยาบาล รพ. ได้เปิด ward ฅบ.11 ส่วนที่ยังไม่เปิดให้บริการ เป็นที่รวบรวมผู้ป่วยชาวต่างประเทศทั้งหมด เพื่ออำนวยความสะดวกประสานงานกับต่างประเทศและสถานทูตที่เกี่ยวข้องและดูแลผู้ป่วยได้ง่าย ฝ่ายการฯ สามารถรวบรวมพยาบาลจาก ward ต่างๆ มาขึ้นเวรได้อย่างเพียงพอเป็นเวลาหลายวัน นับเป็นการเปิด ward ที่รวดเร็วที่สุดในประวัติศาสตร์ก็ว่าได้ พยาบาลและบุคลากรที่เกี่ยวข้องที่ต้องมาขึ้นเวรก็ทำงานกันอย่างเต็มที่ ลองนึกสภาพการรับผู้ป่วยพร้อมกันครั้งเดียวนับ 20 คนจะเป็นอย่างไร แต่เจ้าหน้าที่เหล่านี้ ก็สามารถทำได้เป็นอย่างดีและทันการ ในระหว่างวันซึ่งติดช่วงปีใหม่ เจ้าหน้าที่เหล่านี้ก็มาขึ้นเวร และต้องเตรียมความพร้อมในการจำหน่ายผู้ป่วยได้ตลอดเวลา โดยเฉพาะคืนวันที่ 31 ธ.ค. มีผู้ป่วยต้องเดินทางกลับตอนดึกจำนวนหลายคน แม้ช่วงปีใหม่บุคลากรเหล่านี้ก็ไม่ได้หยุดด้วย ส่วน ward อื่นๆ ไม่ว่าจะ เป็น Trauma ICU ออร์โธฯ ศัลยกรรม อายุรกรรม พิเศษเด็ก ก็ต้องร่วมแรงร่วมใจกัน

2. ห้องผ่าตัด ผู้ป่วยที่มารับการรักษาหลายคนทั้งคนไทยและต่างชาติ ต้องได้รับการผ่าตัดซ้ำคนละหลายครั้ง ห้องผ่าตัดได้เปิดห้องผ่าตัดเป็นห้องสีนาคีโดยเฉพาะอีกสองห้อง โดยแยกต่างหากจากห้องผ่าตัดฉุกเฉินปกติ **3 ห้อง** สามารถผ่าตัดผู้ป่วยเหล่านี้ได้อย่างรวดเร็วตลอด 24 ชั่วโมง ทำให้ผู้ป่วยได้รับการรักษาได้อย่างสมบูรณ์โดยเร็ว โดยเฉพาะชาวต่างชาติที่ต้องรีบกลับประเทศ

3. ทีมแพทย์ ทั้งอาจารย์ แพทย์ใช้ทุน แพทย์ประจำบ้าน โดยเฉพาะภาควิชาศัลยศาสตร์ ออร์โธฯ และอายุรศาสตร์ ต้องระดมกำลังมาปฏิบัติงานกันอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ไม่ต้องมีใบ consults

แค่เอ่ยปากขอช่วยกันก็เรียบร้อย อีกทั้งต้องบันทึกข้อมูลต่างๆ ให้ครบถ้วน เป็นการรักษาและเผยแพร่มาตรฐานการรักษาของเราไปยังต่างประเทศ ซึ่งได้รับคำชื่นชมจากทีมแพทย์ต่างประเทศเป็นอย่างดี ที่ต้องชื่นชมมากเป็นพิเศษคือหัวหน้าภาควิชาทั้งหลาย ได้แก่ อ.วิชา อ.พรพนทิพย์ และ อ.กันยิกา ซึ่งต้องรู้ข้อมูลผู้ป่วยทุกรายและติดตามการรักษาผู้ป่วยทุกราย เพื่อถ่ายทอดข้อมูลไปยังฝ่ายประสานงานกับต่างประเทศ (อ.ธีระ และทีมงาน) อันจะทำให้การประสานงานส่งผู้ป่วยกลับทำได้ง่ายขึ้น

4. ฝ่ายประสานทั่วทิศ ได้แก่ อ.ธีระ คุณเชว้สนุช ทีมพี่น้อง และทีมธุรการ ได้แสดงถึงความสามารถและประสิทธิภาพในการประสานงานกับฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สถานทูต สถานกงสุล บริษัทประกันของผู้ป่วย ทีมแพทย์ต่างประเทศที่จะมารับผู้ป่วย สนามบินหาดใหญ่ ตรวจคนเข้าเมือง และอื่นๆ ทำให้การดูแลผู้ป่วยครบกระบวนการ ซึ่งจะทำให้ผู้ป่วยกลับบ้านได้รวดเร็วปลอดภัยและประทับใจ โดยเฉพาะ อ.ธีระ และคุณเชว้สนุช ซึ่งต้องทำงานหนักจนดึกจนลืมกินข้าว รวมถึงพี่วรรณ ห้องสมุด ที่ได้ช่วยในการดูแลชาวเยอรมันได้มาก เครื่องโทรศัพท์ โทรศัพท์มือถือส่วนตัว เครื่องแฟกซ์ที่มีอยู่ถูกใช้งานกันอย่างหนัก แถมยังได้โทรศัพท์ที่โทรฟรีไปทุกที่ทั่วโลกจาก TOT และ TTT มาใช้ที่ ฅบ.11 ในช่วงดังกล่าวอีกต่างหาก

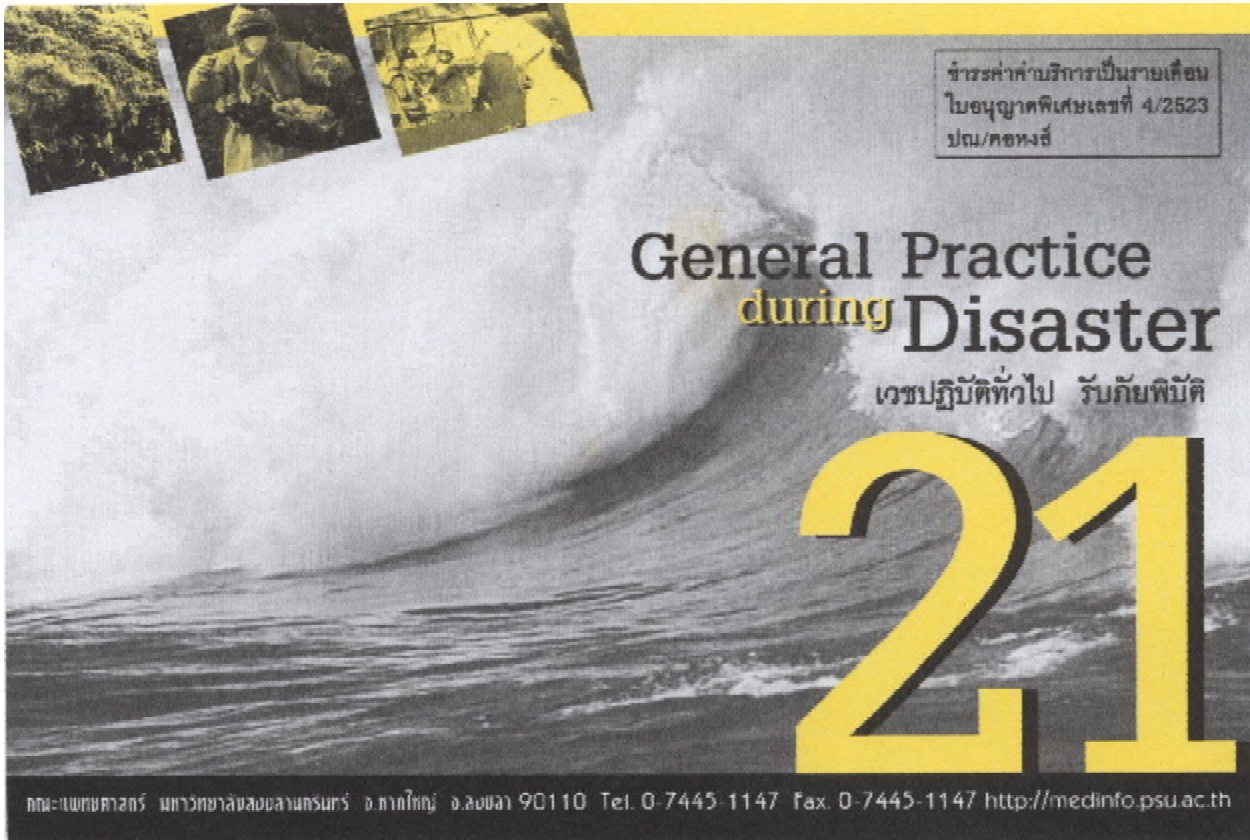
5. ฝ่ายสนับสนุนต่างๆ เช่น รั้งสิวิทย์ที่ได้ให้บริการเป็นพิเศษ ทำให้เราสามารถระดมเครื่องมือต่างๆ มาให้ เป็นการแสดงศักยภาพของคณะไปยังประเทศต่างๆ และทำให้งาน flow ได้อย่างรวดเร็วมาก ทีมหน่วยยานยนต์ที่เตรียมความพร้อมและให้บริการได้อย่างดี ทีมขนย้ายผู้ป่วย ทีมเภสัชฯ เป็นต้น

6. ทีมบริหาร ต้องมีการประชุมสถานการณ์กันทุกวันเพื่อรับทราบปัญหา และอำนวยความสะดวก

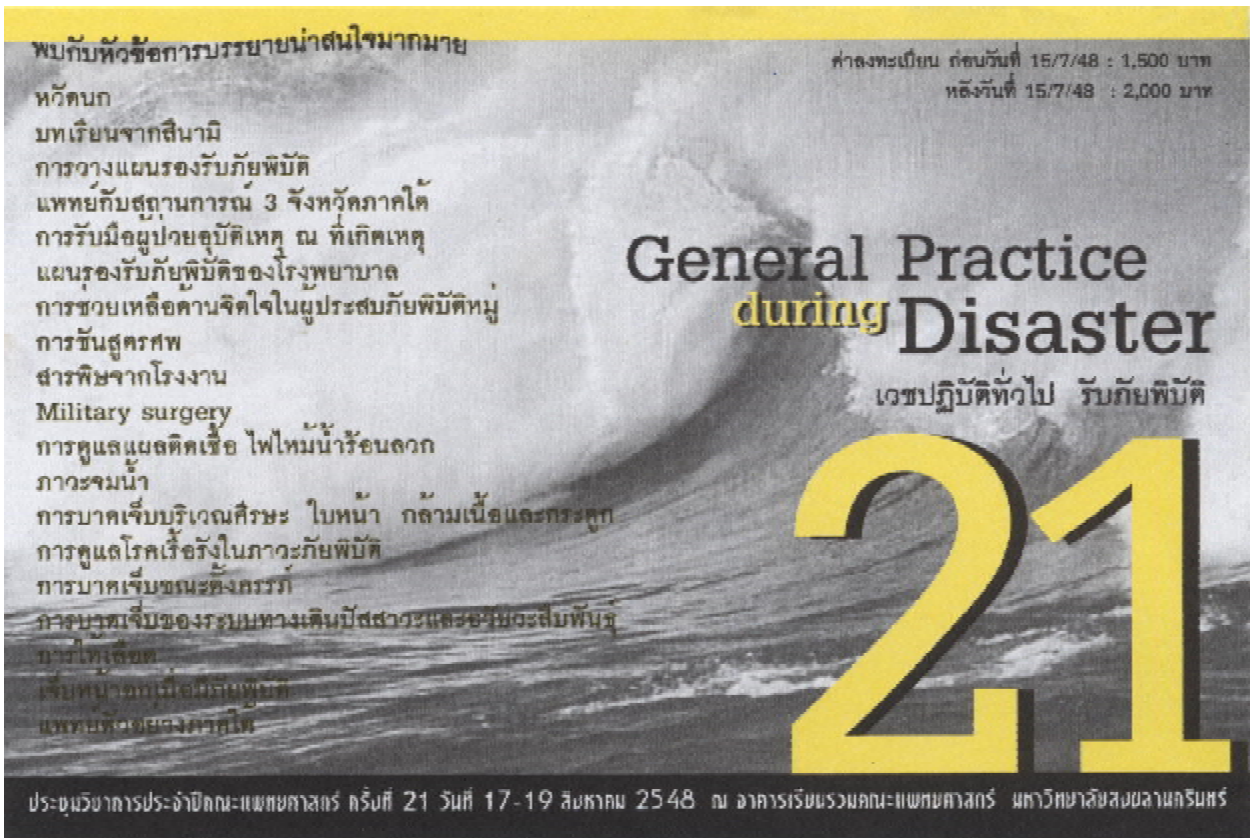
7. บุคลากรผู้ปิดทองหลังพระอื่นๆ ที่ผมไม่ทราบก็ต้องขอขอบคุณโดยสรุปแล้ว เมื่อเกิดปัญหาขึ้น บุคลากรต่างๆ ได้แสดงออกซึ่งความรัก ความสามัคคีช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ดีมาก อันทำให้เกียรติยศของสงขลานครินทร์ได้แพร่ไปยังต่างประเทศโดยไม่ต้องเสียค่าโฆษณา แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือความรัก ความสามัคคีที่ได้แสดงออกในช่วงเวลาวิกฤติ

ในโอกาสที่ผมได้เป็นส่วนหนึ่งในความภาคภูมิใจนี้ จึงขอถ่ายทอดให้บุคลากรของคณะแพทย์ได้ร่วมภาคภูมิใจด้วยกัน นอกเหนือจากความเสียสละของบุคลากรทุกท่านที่ได้ออกไปปฏิบัติงานนายนอกแล้ว

ขอขอบคุณที่ท่านได้ร่วมภาคภูมิใจกับเรา
นายแพทย์ธนระวีร์ บุญเรือง

ประชุมวิชาการประจำปีคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ครั้งที่ 21

ข่าวฝาก

เนื่องจากที่ผ่านมประเทศไทยได้รับความสูญเสียจากภัยพิบัติค่อนข้างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางภาคใต้ และแพทย์เวชปฏิบัติทั่วไปจะมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือดูแลรักษาผู้ป่วย จึงควรมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและสามารถนำไปใช้งานเพื่อรับมือกับภัยพิบัติ

คณะกรรมการจัดงานประชุมวิชาการประจำปี คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ขอเชิญศิษย์เก่าทุกท่านเข้าร่วมประชุมวิชาการประจำปี ครั้งที่ 21 ระหว่างวันที่ 17-19 สิงหาคม 2548 ณ อาคารเรียนรวมและหอสมุด ในหัวข้อ “เวชปฏิบัติทั่วไปรับภัยพิบัติ” (General Practice during disaster) ซึ่งการประชุมวิชาการประจำปีนี้ จะมีรูปแบบและวิธีการประชุมหลาย session ในวันเดียวกัน เช่น ปาฐกถาพิเศษ, State of the Art Lecture, Symposium, Interactive session, Meet the expert, Luncheon, Tournament in Medicine, กิจกรรมศิษย์เก่า เนื้อหาจะมีความหลากหลายน่าสนใจทั้งในแง่ของการบริหารจัดการ และการดูแลรักษาผู้ป่วยทั้งด้านร่างกายและจิตใจ อาทิ

การวางแผนรองรับภัยพิบัติ

ภัยจากสารพิษ

Gun shot wound and blast injury

การช่วยเหลือทางด้านจิตใจในผู้ป่วยประสบอุบัติเหตุหมู่

การรับมือผู้ป่วยอุบัติเหตุ ณ ที่เกิดเหตุ

ได้ถูกเป็นไฟ หมอทำอะไรอยู่

หวัดนก

Heart disease : Management during disaster

Renal failure : Management during disaster

C-spine injury

Burn

บทเรียน/กรณีศึกษาจากภัยพิบัติ tsunami

ดร.สุวิทย์ ยอดมณี

นพ.อดุลย์ บัณฑิตกุล

พอ.นพ.สุนทร บวรรัตนวาท

นพ.ประเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์

พญ.มณจพร ปัญญา

นพ.ประวิง เอื้ออนนัท

นพ.ไพรัช สุขสโมสร

นพ.รอชาลี บัณฑิตบุตร

นพ.สมชาย ศรีสมบัติเขต

นพ.เดชา แซ่เหล่า

ศ.นพ.วีระศักดิ์ จงสุวิวัฒน์วงศ์

ผศ.นพ.ชจรศักดิ์ ศิลปโกชากุล

ศ.นพ.ธาดา ยิบอินซอย

ศ.พญ.ประยงค์ เวชวานิชสนอง

ศ.นพ.สงวนลิน รัตนเลิศ

ศ.นพ.นครชัย เพ็ญปฐม

รศ.นพ.วิชัย ชีจริม

นพ.เจษฎา จงใหญ่วัฒน์

ใบเชิญชวนบริจาคเงิน

แก่สมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ ม.อ.

ชื่อ (น.พ./พ.ญ.).....

สกุล.....

รุ่นที่.....ปีการศึกษา.....

ที่อยู่.....

ตำบล.....อำเภอ.....

จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

e-mail :

มีความประสงค์บริจาคเงินให้แก่สมาคมศิษย์เก่า
คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

จำนวน.....บาท
(.....)

โดยวิธี

() ธนาณัติสั่งจ่าย แพทย์หญิงกอบกุล ตั้งสินมั่นคง
ปณ.คองหงส์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

() โอนเงินหมายเลขบัญชี 565-2-49962-1
ชื่อบัญชีสมาคมศิษย์เก่า คณะแพทยศาสตร์ ม.อ.
ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขา ม.สงขลานครินทร์
วิทยาเขตหาดใหญ่

() เช็คของขวัญสั่งจ่ายบัญชีสมาคมศิษย์เก่า
คณะแพทยศาสตร์ ม.อ.

.....

อัตราค่าลงทะเบียน

ก่อนวันที่ 15 กรกฎาคม 2548 คนละ 1,500 บ.

หลังวันที่ 15 กรกฎาคม 2548 คนละ 2,000 บ.

สนใจติดต่อสอบถามรายละเอียดได้ที่

คุณภานิชญา มุสิกไชย ภาควิชารังสีวิทยา

คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

โทร 0-7445-1501 โทรสาร 0-7442-9927 หรือ

ศูนย์จัดการประชุม โทร 0-7445-1147 โทรสาร

0-7445-1147 หรืองานประชาสัมพันธ์ 0-7445-1145